The Journal of The Tanjore Maharaja Serfoji's Sarasvati Mahal Library

EDITED BY

M. SADASIVAM, M. A., M. Litt.,
DIRECTOR
Sarasvati Mahal Library
Thanjavur.

Vol. XL

Nos. 1 & 2.

PUBLISHED ON BEHALF OF

THE SARASVATI MAHAL LIBRARY

THANJAVUR

ANNUAL SUBSCRIPTION Rs. 50/-

A. D. 1991.

VISITOR'S VIEWS ...

When I came to Tanjore to participate in the Centenary celebration valedictory function of the incomparable Tamil Poet Bharathidasan organised by the Tamil University, I took another opportunity to visit the monument of Indian culture and heritage.

Every time I come here I am constantly reminded of the line of Naladiar, a Tamil didactic classic "கல்வி கரையில கற்பவர் நாள் சில" meaning art is long and life is short. Poet Bharathidasan would say "உலக நாகரிகத்தை விளக்கும் செப்பேடு தமிழ்" meaning human civilisation is explained and recorded by the Tamil language as it happens to be the most ancient spoken language. The cradle of human civilisation is this part of the country, several anthropologists and archaeologists affirm. I get a fresh breath of invigorated life whenever I come here.

I am deeply touched by the dedicated service rendered by the Director Mr. Sadasivam and every member of his staff. Their good work is reflected in every inch of this Mahal. May the Almighty be with them to continue their invaluable service for time out of mind.

Sd. S. SRIPAL,
Inspector General of Police,
Tamil Nadu.

22—4—1991.

THE JOURNAL OF
The Tanjore Maharaja Serfoji Sarasvati Mahal Library

EDITED BY

M. SADASIVAM, M. A., M. Litt.,
DIRECTOR,
Sarasvati Mahal Library,
Thanjavur.

PUBLISHED ON BEHALF OF

THE SARASVATI MAHAL LIBRARY,

THANJAVUR.

1991] [Price : Rs. 30—00

CONTENTS

		PAGES
1.	EDITORIAL	
2.	தஞ்சை மராட்டியப் புலவர்களின் மான்மிய நூல்கள் तंजावर मराठी कवींचे महात्म्य ग्रंथे Thanjavur Marathi Kavinche Mahatmiya Granthem **—T. R. Bheema Rao, Marathi Pandit, Sarasvati Mahal Library.**	1—20
3.	வலம்புரிச் சங்கு — Valampuri Sangu **—Pandit Thediyur S. Krishnamurthi Sastrigal, Sanskrit Pandit, Sarasvati Mahal Library.**	21—28
4.	மகாமகம் — Mahamaham **—M. Seeralan, B. A., M. L. I. S., Librarian, Sarasvati Mahal Library.**	29—38
5.	Public Library Movement in Tamil Nadu **—Dr. C. Palanivelu, Director of Public Libraries, Tamil Nadu.**	39—52
6.	Second World Marathi Conference Moka, Mauritius **—Speech of Shri Sharad Pawar, Chief Minister, Maharashtra, India.**	53—64
7.	இலாவணி இலக்கணம் — Ilavani Ilakkanam **—Y. Manikandan, M. A., M. Phil., Proof Reader (Temporary), Sarasvati Mahal Library.**	65—70
8.	பிரபஞ்சாமிருதசார ராஜரஞ்ஜன புராணம்-போசல வம்சாவளி **Prapanchamiruthasara Rajaranjana Puranam - Bhosalavamsavali** **—S. Rajalakshmi, Sanskrit Pandit, Sarasvati Mahal Library.**	71—87

The Journal of

The Thanjavur Maharaja Serfoji's Sarasvati Mahal Library

Vol. XL A. D. 1991—Saka 1913 Nos. 1 & 2.

EDITORIAL

I crave the indulgence of the readers for not bringing out the numbers 1 and 2 of this volume as separate issues. In the turbulent situations that prevailed in this Library during the past several months it was not possible to print this issue in time. The issues 3 and 4 of this volume will be brought out before the end of this year.

The first article gives an account of the works on Puranic themes composed by the Marathi poets during the reign of Maharashtrian kings at Thanjavur. This article is written both in Tamil and Marathi by the Marathi Pandit of this Library.

The second article is written by the Senior Sanskrit Pandit of this Library Thiru S. Krishnamurthi Sastrigal on the aspects of the clock-wise turned conch-shell. Several illustrations are given from Sanskrit works.

Dr. C. Palanivelu, the Director of Public Libraries has written a very good article on the Public Library movement in Tamilnadu.

The speech of Shri Sharad Pawar, Chief Minister of Maharashtra delivered on the occasion of the Second World Marathi Conference held in Mauritius is reproduced here.

Thanjavur,
4—6—91.

M. SADASIVAM,
DIRECTOR.

ஆசிரியவுரை.

சரசுவதி மகால் நூலகத்தின் ஆய்விதழ்த் தொகுதி 40 பகுதி 1 & 2 ஐத் தற்பொழுது வாசகர்கள் முன்வைப்பதில் பெருமையடைகிறோம். இக்கலைக் கருவூலத்திலிருந்து அவ்வப்போது அரும்பெரும் செய்திகளை அள்ளித்தரும் அரும்பணி இவ்விதழ் வாயிலாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றது. நம் முன்னோர்கள் பல்வேறு மொழிகளில் எழுதிவைத்துள்ள ஓலைச் சுவடிகள் மற்றும் காகிதச் சுவடிகளில் உள்ளவை தொடர்ச்சியாக வெளியிடப்பட்டுப் பல சிறுநூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. அதே பாங்கில் இவ்விதழில் சிறு சுவடிகளை வெளிப்படுத்தும் பகுதியும் சுவடிகளின் அடிப்படையிலான கட்டுரைகளும் இடம் பெறுகின்றன.

'தஞ்சை மராட்டியப் புலவர் மான்மிய நூல்கள்' என்னும் மராட்டிய மொழியிலான கட்டுரையும் அதன் தமிழ்ப்படுத்தப் பெற்ற பகுதியும், 'வலம்புரிச்சங்கு' என்னும் கட்டுரையும், 'மகாமகம்' என்னும் கட்டுரைப்பகுதி, மற்றும் மகாமக அந்தாதிக் கும்மியும். தமிழகத்தில் பொது நூலக இயக்கம் குறித்த ஆங்கிலக் கட்டுரையும், மொரீஷியஸில் நடைபெற்ற இரண்டாவது உலக மராத்திய மொழி மாநாட்டில் நிகழ்த்தப்பெற்ற மராட்டிய மாநில முதல்வரின் பேச்சுரையும், 'இலாவணி இலக்கணம்' என்னும் சிறு சுவடிநூற் பதிப்புப் பகுதியும், 'பிரபஞ்சாமிருதசார ராஜரஞ்சன புராணம் என்னும் தலைப்பிலான வடமொழிச்சுவடியின் 'போசல வம்சாவளி' என்னும் சிறு பகுதியும் அதன் தமிழ்ப்படுத்தப்பெற்ற பகுதியும் இவ்விதழில் வெளியிடப்பெறுகின்றன.

ஆய்வாளர்களும், அறிஞர்களும் வழக்கம்போல் படித்துப் பயன்பெறுவார்களென நம்புகிறோம்.

தஞ்சாவூர்,
4-6-91.

மு. சதாசிவம்,
இயக்குநர்.

தஞ்சை மராட்டிய புலவர்களின்

மான்மிய நூல்கள்

டி. ஆர். பீமராவ்,
மராட்டிப் பண்டிதர்,
சரசுவதி மகால், தஞ்சாவூர்.

தஞ்சை மண்டலம் கி. பி. 1676 ஆம் ஆண்டு மராட்டிய போசலகுல மன்னர் சத்ரபதி சிவாஜியின் இளைய சகோதரர் ஏகோஜி என்கிற வெங்கோஜியின் ஆளுகையின்கீழ் வந்தது.

தஞ்சையை அரசுபுரிந்த மராட்டிய மன்னர்களும், அவையில் அமர்ந்த மராட்டிய புலவர்களும், மராத்தி மொழியில் பல அறிய நூல்களை எழுதி தங்கள் தாய் மொழிக்கு சேவை செய்திருக்கின்றனர். அவ்வழியில் இங்கு மராத்திய புலவர்கள் எழுதிய மான்மிய நூல்களைப்பற்றிய விவரத்தொகுப்பினை கீழே காண்போம்.

மராத்தி மான்மியத்தொகுப்பினை இரு வகையாகப் பிரிக்கலாம் ஒன்று தமிழ்நாட்டிலும் மற்றும் பாரதநாட்டிலும் காணும் திருக்கோவில்கள் புராணவரலாறு ஆகும். இரண்டாவது தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த சிவனடியார்கள் வரலாறு ஆகும்.

I தமிழகத்தில் உள்ள திருக்கோவில்களின் வரலாறு.

1) ராமபண்டிதர்: கி. பி. 1725–1764

தஞ்சையை அரசுபுரிந்த ஷஹாஜியின் காலத்தில் வாழ்ந்த மாதவ ஸ்வாமியின் மூத்த மைந்தர் ராமபண்டிதர். இவர் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினார். இவர் தர்க்கம், மீமாம்ஸம் முதலிய சாஸ்திரங்களில் வல்லவர். காவியம், நாடகம், அலங்காரம், சங்கீதம் போன்ற சாஸ்திரங்களைக் கற்று அதில் முதன்மையாக திகழ்ந்தவர். இவர் வேதாந்தம், புராணம், ராமாயணம், பாரதம், பாகவதம் இவைகளில் நூல்களை எழுதினார். அவை ஆத்மவித்யா விலாஸம், கலிவிடம்பனம், தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்திரம், கமலாலய மகான்மியம், தியாகராஜ மகான்மியம், ஹரிபக்திசுதோதயம், மானசோல்லாசம், ஆஸ்ரமதர்மம், ஹரிவம்சம், ஹரிசசந்திரன் கதை, பாகவத முதல் மற்றும் தசமஸ்கந்தம் பாணாசுரன்யுத்தம், சுருதிகீதை முசுகுந்தன் கதை, விநாயக மகாத்மியம் முதலியன.

ராமபண்டிதர் தமிழகத்தில் கோயில்கொண்டுள்ள திருவாரூர் தியாகேச பெருமானின் லீலைகளை வர்ணித்து **'தியாகேச மகான்மியம்'** என்றும் **'கமலாலய தீர்த்தத்தின்'** பெருமையை புகழ்ந்து **'கமலாலய மகான்மியம்'** என்றும், முறையே வடமொழிஸ் காந்தபுராணம், பத்மபுராணம் இவற்றின் ஆதாரத்துடன் எழுதியிருக்கிறார். தியாகராஜ மகான்மியம் நூலை மூன்று தலைப்பில் எழுதியிருக்கிறார். அவை தியாகராஜ மகான்மியம், தியாகராஜ தியானம், தியாகராஜ ஆகமத்தியானம் என்று. திருவரூரில் கோவில்கொண்டுள்ள வீதிவிடங்கன் தியாகராஜ மூர்த்தியை வர்ணித்து எழுதியிருக்கிறார். அதில் இந்திரனிடமிருந்து முசுகுந்தமன்னன் தியாகராஜ மூர்த்தியைப்பெற்று, தான் ஆட்சிசெய்யும் சோழநாட்டில் திருவாரூரில் தகுந்த இடத்தில் கோவில்கட்டி, இம்மூர்த்தியினைவைத்து பக்தியுடன் வழிபட்ட வரலாற்றினையும். திருவாரூரில் தியாகராஜ ஸ்வாமியின் கோவிலுக்கு பின்புறம் அமைந்துள்ள 'கமலாலய தீர்த்தத்தின் வரலாற்றினையும் அழகுபட எழுதியிருக்கிறார். ராமபண்டிதரின் நூல்களில் இவ்விரு நூல்களும் ஒரு சிறந்த தொகுப்பு ஆகும்.

2) கங்காதர கவி : *கி. பி.* 1735—1772.

ஷஹாஜியின் அவையில் அலங்கரித்த புகழ்பெற்ற ருக்மாங்கத கவியின் மைந்தர் கங்காதரர், கங்காதரரின் நூல்கள் ஹரிபக்தி சுதோதயம், நரசிம்ஹ புராணம், காசிமகான்மியம், கோசாவித்திரிகதை, சூதசம்ஹிதை, மல்லாரிமகாத்மியம், ஹரிவம்ச பாரதம், பாகவத தசமஸ்கந்தம், காமதந்திரசாரம். மற்றும் ஸ்ரீரங்கநாத மகிமை முதலியன. இதில் தமிழ்நாட்டில் கோவில்கொண்டுள் ஸ்ரீரங்கநாதரின் மற்றும் ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரத்தின் மகிமையை, பிர்ம்மாண்ட புராணத்தின் ஆதாரத்துடன் மாரத்தி மொழியில் ஸ்ரீரங்கநாத மகிமை என்னும் நூலை எழுதியிருக்கிறார்.

கங்காதரகவி தஞ்சை நகரத்தில் பிரசன்ன வெங்கடேசர் சன்னிதியில் வாழ்ந்தவர். இவ்விபரம் ஆசிரியரின் தன் பாகவதம் தசமஸ் கந்தத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதில் சகவருஷம் *1688* மார்கழிமாதம் சுக்லதுவாதசி சனிக்கிழமை ஆரம்பித்து சகம் *1694* பாத்தரதமாதம் கிருஷ்ணபட்ச அஷ்டமி, ஞாயிறு அன்று முடித்திருப்பதாக கூறியிருக்கிறார். இதிலிருந்து இவர் கி. பி. *1735—1772* வரை வாழ்ந்திருந்தவிபரம் தெரிகிறது. கங்காதரரின் தந்தை ருக்மாங்கதகவி தாயார் பெயர் தெரியவில்லை. இவர் ஆராதனை தெய்வம் ஸ்ரீராமர், குரு, சிவராமயோகி.

ஸ்ரீரங்கநாத மகிமை என்றும் மான்மியநூல் நூலகத்தில் இரண்டு சுவடிகள் இருக்கின்றன. அவை D. No. *638, 639*, ஆகும்.

இந்நூல் பத்து அத்தியாயங்களாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மராத்தி மொழி சந்தமான ஓவி என்னும் வடித்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

பழமையான காகிதச் சுவடியில் நல்ல கருமையான மையினால் தேவநாகரி எழுத்து மிக நன்றாகவும் அழகாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரத்தின் மகிமை, சந்திரபுஷ்கரணியின் பெருமை மற்றும் ஸ்ரீரங்கநாதரின் கதைவிளக்கம் யாவும் மிக அழகாக கோர்வையுடனும் விவரிக்கப்பட்டு, சந்திரபுஷ்கரணி தீர்த்தமகிமை, வில்வதீர்த்தமகிமை, ஜம்புதீர்த்த மகிமை, அஸ்வதீர்த்த மகிமை, பலாஸதீர்த்த மகிமை, புன்னாக தீர்த்த மகிமை, வகுளதீர்த்த மகிமை, கடம்பதீர்த்த மகிமை, ஆம்ரதீர்த்த மகிமை என்னும் தலைப்புகளைக்கொடுத்து நூலை திறம்பட எழுதியிருக்கிறார்.

ஆசிரியரின் பிறமகான்மிய நூல்கள்

மகாராஷ்டிரத்தில் கோவில்கொண்டுள்ள சிவபெருமானின் அம்சமான கண்டோபா என்னும் மார்த்தாண்டபைரவர் என்னும் தெய்வத்திற்கு கோவில் அமைந்திருக்கிறது. அத்தெய்வம் மல்லாரி என்னும் அழைக்கப்படுகிறது. அம்மல்லாரி தெய்வத்திற்கு 'மல்லாரி மகாத்மியம்' என்ற நூலும் ஹிந்து மக்களுக்கு புனிதமெனக்கருதப்படும் கங்கை பாயும் காசி க்ஷேத்திரத்தின் மகிமையை புகழ்ந்து காசி மகாத்மியம் என்ற நூலும் மராத்தி மொழியில் இயற்றியிருக்கிறார். ஆக கங்காதரகவியின் மான்மிய நூல்கள் மூன்றாகும் ஆசிரியர் இந்நூல்களை எழுதியதன்மூலம் தன் தாய்மொழி மராத்திக்கு ஒரு சிறந்த பணியினை செய்திருப்பது அறிய முடிகிறது.

3) சேஷ கவி : கி. பி. 1735—1798

மேலே குறிப்பிட்ட நூல் ஆசிரியர் கங்காதரரின் மைந்தர் சேஷ்கவி என்பவர். இவரும் தந்தையைப் போலவே நூல்களைப்படைப்பதில் புலமை பெற்று இருந்தார். தஞ்சையை அரசு புரிந்த இரண்டாவது துளஜாமன்னர், அவர் சகோதரர் அமரசிம்மன் காலத்தில் இப்புலவர் வாழ்ந்து நூல்களை எழுதியிருக்கிறார்.

சேஷ கவியின் நூல்கள் :—

அற்புதகாண்டராமாயணம், துளசிமகாத்மியம், சத்யசந்த விஜயம் பாண்டுரங்கமகாத்மியம், குதிரை சாத்திரம், தஞ்சபுரிமான்மியம், ஹாலாஸ்ய மான்மியம் முதலியவைகள் ஆகும். இதில் தஞ்சபுரி மான்மியம் ஹாலாஸ்ய மான்மியம் பாண்டுரங்கன் மான்மியம், சத்யசந்தவிஜயம் ஆகிய நூல்களைப்பற்றி இங்கு காண்போம்.

தஞ்சபுரி மான் மியம் :—

'தஞ்சபுரி' என்பது தென் பாரதநாட்டில் புனித காவேரி அன்னை பாய்ந்து செழிப்படையச் செய்யும் சோழவள நாட்டின் தலையானதாக விளங்கும் தஞ்சாவூரின் இதிகாசப் பெயர் ஆகும். இத் தஞ்சையைப்

பற்றி புராண வரலாற்றை வடமொழியில் காணும் பவிஷ்யோத்திர புராணம் "பராசரக்ஷேத்திர மான்மியம், சமீவன மான்மியம் முதலியவைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதியிருக்கிறார். ஆசிரியர் இந்நூலில் ஓர் இடத்திலாவது (தஞ்சாபுரி மான்மியம்)' என்று குறிப்பிடவில்லை, இவர் சோழ கண்டவர்ணனம், சோடச சோழவர்ணனம் என்றுதான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

சேஷகவி தஞ்சையை அரசு புரிந்த அமரசிம்ஹான் (கி. பி 1786—98) காலத்தில் வாழ்ந்தவர். மன்னரின் வேண்டு கோளின்படி இந்த நூல் எழுதிய தாக நூலின்கடைசியில் குறிப்பிடுகிறார். இந்நூல் ஆசிரியர் பதினாறு சோழர்களின் வரலாற்றை குறிப்பிட்டு கூறுகிறார். அவை—துலேத்துங்க சோழன், தேவ சோழன், சசிசேகர சோழன், சிவலிங்க சோழன், வீர சோழன், கரிகால சோழன், பீம சோழன், இராஜேந்திர சோழன், மார்க்கண்டேய சோழன், கல்யாண சோழன், பத்ர சோழன். என்பவர்களின் வரலாறுகும்.

ஆசிரியர் சோழர்களின் வரலாறுகளையும், அவர்கள் ஆட்சி முறை, தெய்வத்திற்குச் செய்த அரப்பணிகள் ஆகிய வற்றினைக் கூறி விவரித்திருக்கிறார். விசேஷமாக தஞ்சை பெரியகோவில் கட்டுவித்த வரலாற்றினை மிக அழகாக வர்ணித்தும், பிரகதீஸ்வரருக்கு செய்த அபிசேஷக ஆராதனை, குடமுழுக்கு விழாவின் சிறப்பினையும் மிகஅழகாக நயம்பட விவரித்திருக்கிறார்.
விழாவின் சிறப்பினையும் மிக அழகாக நயம்பட விவரித்திருக்கிறார்.

ஹாலாஸ்ய மான்மியம் :—

தமிழ்நாட்டில் பழமையான சிறப்புடைய மதுரையம்பதியில் கோவில் கொண்டுள்ள மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரார் திருவிளையாடலை வர்ணித்து, வடமொழியில் எழுதியிருக்கும் ஸ்காந்தபுராணத்தில் காணும் ஹாலாஸ்ய மகாத்திய நூலுக்கு மராத்தி மொழியாக்கம் செய்து மிக அழகாக எழுதியிருக்கிறார். இதில் சிவபெருமானின் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களையும் தனித்தனியாக சிறப்பாக வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பது ஒரு திறமையான செயல் ஆகும். ஆசிரியரின் இந்த மொழியாக்க நூல்கள், மராத்தியமொழியினர் தென் நாட்டில் கோவில்கள், மற்றும் வரலாற்றை அறிந்துகொள்ள மிகவும் பயனுள்ளதாக அமைந்திருக்கின்றன, சேஷகவியின் இதர மான்மிய நூல்கள் மகாராஷ்டிரத்தில் பண்டரீபுரம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் கோவில்கொண்டுள்ள பாண்டுரங்கன் மான்மியமும், துளசியின் பெருமை அதன் வரலாறு, இவைகளை வர்ணித்து கூறும் துளசி மான்மியமும் சிறப்புடையதாகும்.

தஞ்சையில் அமரசிம்மமன்னர் அரசுபுரிந்த காலத்தில் தஞ்சைக்கு வருகை தந்த மத்வசம்பிரதாய பீடாதிபதி ஸ்ரீ சத்யசந்த தீர்த்தரின் வரலாற்றையும், அம்மகான் தஞ்சை அரண்மனையில் செய்த ஸ்ரீ கோதாண்ட ராமரின் விசேஷ பூஜைவைபவத்தையும் வர்ணித்து 'சத்ய சந்தவிஜயம்' என்னும் தலைப்பில் ஒரு நூல் மிக அழகாக எழுதி மகானை கௌரவப்படுத்திருக்கிறார்,

4) ராகவசுத கவி : கி. பி. 1780—1834

இவரின் உண்மையான பெயர் தெரியவில்லை. ராகவசுத என்றுதான் எழுதிய நூலில் கூறிக்கொள்கிறார். ராகவ என்பது கவியின் தந்தையின் பெயர், அவர் மைந்தன் என்று தன்னைக் கூறிக்கொள்ள ராகவசுதன் என்று உணர்த்துகிறார். இவர் காலம் கி. பி. 1790 1834 எனத் தெரிகிறது. இவர் எழுதிய மான்மிய நூலைப்பற்றி கீழே காண்போம்.

கும்பகோண மான்மியம் :—

ஆசிரியர் கும்பகோண மான்மியம் என்னும் நூலை வடமொழியில் காணும் பிர்மாண்ட புராணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு மராத்திமொழி யாக்கம் செய்திருக்கிறார். கும்பகோண க்ஷேத்திர மகிமை அங்குள்ள முக்கிய கோவில்களான கும்பேஸ்வரர் சாரங்கபாணி, சக்ரபாணி, நாகேஸ்வரர் போன்ற கோவில்கள் வரலாற்றையும் தீர்த்த மகிமையையும் மகாமக மகிமை யையும் வர்ணித்து கூறியிருக்கிறார். இந்த கும்கோண மான்மியம் சகவருஷம் 1756 ஜெயவருஷம் ஆவணிமாதம் கிருஷ்ணபட்சம், ரேவதி நட்சத்திரம் கூடிய திங்கள் கிழமை இப்புனிதமான மான்மிய நூல் எழுதி முடிக்கப்பட்டது என்று கூறுகிறார். இந்த ஆசிரியரின் மற்ற படைப்புகள் ஏதும் நமக்கு காணக்கிடைக்கவில்லை. ஆகையால் இந்நூல் ஆசிரியரின் வரலாறு முழுமையாக கூறமுடியவில்லை.

5) விருபாட்ச கவி : கி. பி. 1800—1835

விருபாட்சகவி தஞ்சையை அரசுபுரிந்த இரண்டாவது சரபோஜிமன்னர் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். மன்னரின் வேண்டுகோளின்படி பல நூல்களை வட மொழியிலிருந்து மொழி பெயர்த்து எழுதியிருக்கிறார். அதில் மான்மிய நூல்கள் பலவாகும். இந்நூல்களைப்பற்றி கீழே காண்போம்.

1) ஆதிகைலாஸ மகான்மியம் :—

வடமொழி ஸ்காந்த சனத்குமாரசம்ஹிதா சிவரகஸ்யஸ்தோத் திரத்தின் ஆதாரத்துடன் இயற்றிய நூல்,

2) மாகமகான்மியம் :—

வடமொழி பத்மபுராணத்தின் ஆதாரத்துடன். எழுதியது

3) அக்னீஸ்வர மான்மியம் :—

வடமொழி பவிஷ்யோத்தி புராணத்தின் ஆதாரத்துடன் எழுதியது ஆகும்.

இம்மான்மியம் தமிழ்நாட்டில் தஞ்சை மாவட்டத்தில் காவேரியின் வடகரையில் கஞ்சனூர் என்னும் ஸ்தலத்தில் அமைந்துள்ள அக்நீஸ்வரர் வரலாறை விவரிப்பதாகும். கஞ்சனூரில் சிவபெருமானுக்கு ஆக்னீஸ்வரர் என்ற பெயரும் வழங்குகிறது. அங்குள்ள தீர்த்தம் அக்னீஸ்வர தீர்த்தம். ஹரதந்த சிவாச்சாரியார் என்னும் சைவப் பெரியார் சைவத்தின் பெருமையை நிலைநாட்டிய ஸ்தலம். இந்த ஸ்தலத்தின் மான்மியத்தை இந்நூல் ஆசிரியர் மிக அழகாக வர்ணித்து எழுதியிருக்கிறார். இந்நூல் சரபோஜிமன்னர் வாழ்ந்த காலத்தில் விரோதி வருஷம், சிவராத்திரி அன்று இப்புனிதமான நூலை எழுதியதாக நூல் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

4) பஞ்நத மான்மியம் :—

வடமொழியில் காணும பிரம்மகைவர்த்த புராணத்தின் ஆதாரத்துடன் பஞ்சநத மான்மியம என்றும் திருவையாற்றில் கோவில்கொண்டிருக்கும் பஞ்சநத ஈஸ்வரர் வரலாறும், காவேரி நதியின் பெருமையையும் விவரித்துக் கூறுகிறார். இப்பஞ்சநத மான்மிய நூலை இப்புலவர் கோவிந்தகவி மன் பவருடன் சேர்ந்து எழுதியிருக்கிறார். கோவிந்தகவி ஒன்று முதல் பதினைந்து அத்தியாயமும், விருபாட்சகவி பதினாறு முதல் ஐம்பத்தி ஐந்து அத்தியாயம் வரை நூலை எழுதியிருக்கிறார். இவ்விபரம் இந்நூலிலேயே குறிக்கப்பபட்டிருக்கிறது.

2) பஞ்சநத மான்மியம் :—

அவதூத என்ற பெரியார் திருவையாற்றுப் புராணத்தை பஞ்சநத மான்மியம் என்று மராத்தி மொழியில் எழுதியிருக்கிறார்.

5) பக்தவிலாசம் :—

தமிழில் சேக்கிழார் பெருமான் சைவ சமயக் குரவர்கள் அறுபத்து மூவரைப் பற்றி பெரிய புராணம் என்னும் தலைப்பில் வரலாறு எழுதினர். அதைஆதாரமாகக் கொண்டும். வடமொழியில் உபமன்யு எழுதிய சிவபக்த விலாசத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டும் மராத்தியில் 'பக்தவிலாசம் என்னும் தலைப்பில் நூல் ஆசிரியர் எழுதியிருக்கிறார். மராத்தி சந்தமான 'ஓவி' என்னும் சந்தத்தில் எளிய நடையில் மிக அழகாக எழுதியிருக்கிறார். தமிழ் சிவனடியார்கள் வரலாறு மராத்தி மாநிலமக்களும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் எழுதியது என்பது பெருமை கொள்ள வேண்டியது ஆகும்.

6) தியாகராஜ கவி :—

தியாகராஜ கவியின் தந்தையின் பெயர் வெங்கடேச கவி, இவருடைய காலம் மற்றவிபரம் ஏதும் தெரிய வில்லை. தியாகராஜ கவியின் நூல் சிதம்பர மான்மியம் என்பதாகும். இம்மான்மிய நூல் வடமொழியில் காணும் ஸ்காந்த

புராணத்தில் உள்ள சனத்குமாரசம்ஹிதாயின் ஆதாரத்துடன் எழுதப்பட்ட தாகும். ஆசிரியர் இதை பதினான்கு அத்தியாயமாகப் பிரித்து ஒவ்வொன்றிற் கும் தனித்தனி தலைப்பு கொடுத்து நூலை எழுதியிருக்கிறார். மராத்தி மொழியின் 'ஓவி' என்னும் சந்தத்தில் அமைத்து எளிமையான மொழியில் கோர்வையான வாக்கியங்களையும் எதுகைமோனையுடன் சிர்களை அமைத்து வெகு அழகாக எழுதியிருக்கிறார்.

இந்நூல் சிதம்பரஸ்தலமான புண்டரிக புரத்தின் பெருமை, சிவகங்கை யின் மகிமை, மூவாயிரம் அந்தணர்களின் பெருமை, மற்றும் பதஞ்சலி, வியாக்ர பாதர் வரலாறு, தில்லைவன வரலாறு, சோமவர்மா, சிவசர்மா வரலாறு, புண்டரிக புரத்தில் வாழும் மக்கள், சிவபதம் அடைந்த வரலாறு போன்ற விஷயங்களைத் தொகுத்து எழுதி நூலே முடித்துள்ளார்

ஆசிரியர் இந்நூல் எழுதியதால் மகாராஷ்டிய அன்பர்கள், சிதம்பரத் தின் பெருமையை அறிந்து கொள்ள மிகவும் பயனுடையதாக அமைந்திருக் கிறது என்று கூறலாம்.

7) கோனேரி நரசிம்மர் :—

இந்த ஆசிரியர் வேலூரில் கோவில் கொண்டுள்ள சிவாலயத்தின் வரலாற்றை இருபது அத்தியாயங்களில் எழுதியிருக்கிறார். வடமொழி ஸ்காந்த புராணம், சிம்மாத்திரி காண்டத்தின் ஆதாரத்துடன் எழுதியிக்கிறார். நூல் ஆசிரியர் மாரத்தி ஓவி சந்தத்தில் மிக அழகாக மொழியாக்கம் செய்து எழுதியிருக்கிறார்.

ஆசிரியரின், பெற்றோர், பெயர்கள் நூலில் காணப்படவில்லை. முன்பு கூறிய ருக்மாங்கத கவியின் பேரர் சேஷகவி என்பவருக்கு கோனேரி ஆத்மஜ, அதாவது கோனேரியின் மைந்தன் எனப்பொருள் படும்படி தன்னேக்கூறிக் கொண்டு 'சத்யசந்த விஜயம்' என்னும் நூலை எழுதியிருக்கிறார். அந்த கோனேரி என்பவரின் வழித்தோன்றலாக இந்த கோனேரி நரசிம்ம கவியும் இருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

II சிவனடியார்கள் வரலாறு :—

1) பட்டணம் பிள்ளைச் சரித்திரம் (பட்டிணத்தார்) :—

இந்நூலின் ஆசிரியர் மேருஸ்வாமி என்னும் புலவர் தஞ்சையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ராமதாஸசம்பிரதாய மடத்தைச் சேர்ந்தவர். மன்னார்குடி யில் அமைந்த அனந்தமௌனிராமதாஸிமடத்தின் சிஷ்யர், மராத்தியில் பல பக்தி நீதி ஸ்துதி பாடல்களே இயற்றியிருக்கிறார்.

தமிழ் மொழியில் சிறந்து விளங்கும் பட்டிணத்தார் வரலாற்றை மராத்தி மொழியில் நிருபணம் (ஹரிகதை) செய்யும் பாணியில் மிகச் சிறப்பாக இயற்றி தமிழ் சிவனடியாரைப் போற்றி இருக்கிறார்.

2) ஸ்ரீயாள சரித்திரம் (சிறுத்தொண்ட நாயனார்) :—

இந்நூலின் ஆசிரியர் ரேணுகாதாஸர் இப் புலவர் தஞ்சையை அரசு புரிந்த சாஹஜி மன்னர் காலத்தவர். நூல் எழுதிய ஆண்டு கி. 1708 ஆகும் சேக்கிழார் தமிழில் எழுதிய பெரிய புராணத்தில் காணும் சிறுத்தொண்டர் வரலாற்றை மராத்தி மொழியில் ஸ்ரீயாளசரித்திரம் என்ற தலைப்பில் மராத்தி ஓவி சந்தத்தில் மிக அழகாக எழுதியிருக்கிறார். ஆசிரியர், கதைத் தொடர் சிறிதும் விட்டுப் போகாமாலும், எளிதில் புரியும்படியாகவும் அமைத்திருக்கிறார். இவர் தன் வாக்கியத்தில் மிகவும் பழமையான சொற்களைப் புகுத்தியிருக்கிறார். சேக்கிழாரின் பரஞ்சோதியார் வரலாற்றுக்கும் இவர் வரலாற்றுக்கும் சிற்சில வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

3) சுசரிதன் வரலாறு :

இந்நூல் 'சுசரிதன்' என்னும் அந்தணச் சிறுவன் ஒருவன், திருவையாற்றில் கோவில் கொண்டுள்ள பஞ்சுநதீஸ்வரரை வணங்கி, சிவபெருமானின் அருளால் தனக்கு ஏற்பட்ட யமபயம் நீங்கி, சிறப்புடன் வாழ்ந்து முடிவில் சிவபதம் அடைந்த வரலாற்றை கூறும் கதையாகும்.

இச் சைவபுராண வரலாறு, தமிழ்மொழியில், திருவையாற்றுப் புராணம் என்னும் தலைப்பில் காணப்படும் நூலில் உள்ள இந்திராத்தியயம் ஆலைச்சருக்கம் பகுதியில் சுசரிதன் வரலாறு காணப்படுகிறது. இப்புராணம் வடமொழியில் காணும் பஞ்சநதமகாத்மியம், என்னும் நூலிலிருந்து தமிழாக்கம் செய்துள்ளதாக நூலில் காணும் புராணக் குறிப்பிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

இதேபோல் வடமொழியில் காணும் 'பஞ்சநதமாத்மியம் நூலைப் பார்த்து மராத்தியில் சுசரிதன் ஆக்யானம், எழுதப்பட்டிருக்கிறது இக்கதை மராத்தி இலக்கியத்தில் நிரூபணம் என்றும் அமைப்பில் அமைக்கப் பட்டிருகிறது.

இச் சிறு புராணவரலாற்றை மராத்தி மொழியில் எழுதியவர் 'வாசுதேவர்' என்பவர், நூலில் இவரைப் பற்றி விவரம் ஏதும் காணப்படவில்லை. வாசுதேவர் என்ற பெயரில் எழுதப்பட்ட வேறு நூல்கள் நம் நூல் நிலையத்தில் காணப்படுகின்றன. அவை 'மன்னன் ஷஹஜியின் பேரில் சிருங்காரம் பாடல்கள், 'பூஜலாதி பரீட்சை: கானியமர்த்தனம்' என்பன ஆகும் இந்நூல்களிலும் வாசுதேவர் பற்றிய விபரமும் தெரியவில்லை. ஆகையால் இந்நூல் ஆசிரியரைப்பற்றி குறிப்பு எழுத முடியவில்லை,

தமிழ் நாட்டில் சிறப்புடன் விளங்கும் திருவையாற்றில் கோவில் கொண்டுள்ள ஐயாறப்பனின் திருவிளையாடலை விளக்கும் இச்சிறு நூலை ஆசிரியர் தனது தாய் மொழியான மராத்தியில் எழுதி தமிழ்நாட்டின் சிறப்பை தன்நாட்டினருக்கு தெரியவேண்டி செய்த பணி என் தெரிகிறது.

4) திரு நீலகண்ட நாயனார் :—

சேக்கிழார் பெருமானுரின் பெரியபுராணத்தில் கண்டுள்ள குயவனுர் சிவபக்தர் நீலகண்ட நாயனுர் வரலாற்றை மராத்தி மொழியில் மராத்திய இரு புலவர்கள் இயற்றியிருக்கிறுர்கள்,

சிவதாஸர் என்னும் மராத்தியமொழி புலவர் வெகு சிறப்பாக நீலகண்டர் வரலாற்றை ஹரிகதை செய்யும் பாணியில் இயற்றியிருக்கிறுர். இதில் நல்ல சங்கீத ராக தாளங்களுடன் அமைந்த பதம், மற்றும் மராத்தி விருத்தங்களான, அபங்கம், திண்டி, சாகி, லாவணி போன்றவைகள் அமைத்தும் நூலை சிறப்பாக எழுதியிருக்கிறுர். இவருடைய கதை சொல்லும் நடையும், வர்ணனையும் மிகவும் நேர்த்தியாகவும் நிகழ்சியை நேரில் காணும் உணர்வு ஏற்படும் வண்ணம் அமைந்திருக்கிறது.

இதே போன்று திருநீலகண்டர் வரலாற்றை மராத்திமொழியில் இரண்டாவது சரபோஜி மன்னர் அவையில் அலங்கரித்த ரங்கநாதகவி என்னும் புலவர் நீலகண்ட சரித்திரம் என்னும் தலைப்பில் ஹரிகதை செய்யும் பாணியில் அமைத்து வெகு சிறப்பாக இயற்றியிருக்கிறுர். இவரும் முன் கூறியபடி கதையை கோர்வையாகவும் உருக்கமாகவும் அமைத்து, சிறிய வர்ணனைகளாய் கேட்பவர் மனது லயிக்கும் வண்ணம் எழுதியிருக்கிறார். இந்நூலை தன்னை ஆதரிக்கும் மன்னர் சரபோஜியின் பெயரில் அங்கிதம் செய்திருக்கிறார்.

5) கண்ணப்ப நாயனார் சரித்திரம் :—

பெரிபுராணத்தில் வேடன் திண்ணப்பன் என்று கூறும் கண்ணப்ப நாயனார் வரலாற்றை மேலே குறிப்பிட்ட ரங்கநாதகவி என்னும் புலவர் ஹரிகதை செய்யும் பாணியில் அமைத்து எழுதியிருக்கிறார். இந்நூலும் முன்கூறியபடி சிறந்த வர்ணனைகளுடன் கதையைச் சிறப்பாகக் கூறி பக்திச் சுவையுடன் அமைத்திருக்கும் பாணி மிகவும்ப் போற்றத்தகுந்தது.

இவ்வாறு மராத்தி மொழி புலவர்கள் தமிழ் உலகம் கூறும் சைவப் பெரியார்களின் வரலாற்றை, தன் நாட்டவர்களுக்கு தெரியப்படுத்த வேண்டும், என்ற நல்லெண்ணத்தில் மராத்தி மொழிக்கே சிறப்பாகக் கூறப் படும், நிரூபணம் என்னு ஹரிகதை செய்யும் பாணியில் அமைத்து எழுதி தமிழ்மொழிக்கு பெருமை சேர்த்திருக்கிறார்கள்.

III தீர்த்தமகிமை :—

மராத்தியமொழிப்புலவர்கள் தமிழகத்தில் இருக்கும் கோயில்களுக்கும் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த சிவனடியார்களுக்கும், வரலாறு எழுதயதுபோல் புனித நீராடலுக்கும் வரலாறு படைத்தனர், அதை இங்கு காண்போம்.

1) துலாகாவேரி மகிமை :—

வடமொழி ஆக்நேய புராணத்தின் ஆதாரத்துடன் புனித காவேரியில் துலாமாதத்தில் நீராடுவது சிறப்பு என்பதனை விளக்கி கோவிந்தகவி என்னும் புலவர் துலாகாவேரி மகிமை என்னும் நூலை எழுதியிருக்கிறார்.

இதே துலாகாவேரியின் மகிமையை ரங்கநாத கவி என்னும் புலவரும் மராத்தியில் எழுதியிருக்கிறார்.

2) மாதத்தின் பெருமை :—

1) காாத்திகை மாதம் 2) தனுர்மாதம் என்னும் மார்கழி மாதம் 3) மாசிமாதம் 4) வைகாசி மாதம் 5) ஆவணிமாதம் போன்றவைப் பற்றியும் கூறும்நூல்கள் கிடைக்கின்றன.

மேலே கூறிய மாதங்களில் காவேரியில் புனித நீராடி தெய்வத்திற்கு விசேடமான பூஜைகளைச் செய்தும், தானதர்மங்களைச் செய்தால் எல்லா நன்மைகளும் வந்து சேரும் என்ற நம்பிக்கையுடன் செய்யும் விரதத்தின் மகிமையை குறித்து நூல்களை எழுதி பெருமை படைத்திருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு தஞ்சையில் வாழ்ந்த மராத்தி மொழிப்புலவர்கள், தமிழ் நாட்டில் சிறப்புடன் விளங்கி பெருமை வாய்ந்த திருக்கோவில்கள். சிவனடியார்கள், புனித நீராடல், காவேரி அன்னையின் புனிதஸ்தலங்கள், ஆகியவற்றின் வரலாற்றை, தங்கள் தாய்மொழியான மராத்தியில் மிகச் சிறப்பாக எழுதி தமிழ் மொழி இலக்கியத்திற்கு மதிப்பு அளித்து அதே நேரத்தில் மராத்தி மொழினருக்கு தமிழக்கத்தின் சிறப்பை தெரியப்படுத்திய செய்த பணியினை எவ்வளவு போற்றினாலும் தகும்.

இச்சிறந்த இலக்கியப் பணியினை தமிழ் நல்லுலகத்திற்கு தெரியப் படுத்தவே, தஞ்சை மராத்திய புலவர்களின் மான்மிய நூல்கள் என்னும் தலைப்பில் சிறுபுராண வரலாற்று கட்டுரையை தொகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறேன். இது சீறிய முறையில் பயன்படும் என நம்புகிறோன்.

तंजावर मराठी कवींचे महात्म्य ग्रंथें

तंजावरांत भोसलघराणाचे राजे इ. स. १६७६ ला सिंहासनारूडझाले. पहिले राजे ह्मणून छत्रपति शिवाजिचे बंधु वेंकाजी पीठारोहण केले. त्यानांतर इ. स. १८५५ पर्यंत मराठेराजेंचे राज्यभार तंजावरांत चालू झाले. तंजावरचे सेवटले राजे शिवाजी-II होय.

तंजावर काहीं एकशेंऐशें वर्षपर्यंत मराठेंचें राज्यभारांत होते. ते काळांत तंजावर प्रांतांतहीं राजदर्भारांतहीं अनेक पंडितलोक राहून मराठींत अनेक वर्गांत ग्रंथरचना केले. ते वेदांत, पुराण, रामायण, भारत, भागवत, इतिहास, काव्य, नाटक, स्तोत्र, कोश, वैद्यक, कामशास्त्र व संगीत इत्यादि वर्गांत झाले.

महाराष्ट्राचे हेवढे दूर प्रदेशांत राहूनहीं कवीने मराठी भाषाचे महत्व-व रुचि ह्यावर दीर्घश्रद्धा व अभिमान टेवून त्यांचे रचना केले आहेत. ते त्यांचे-रचनावरूनथ समजून येईल

आतां तंजावर कवींचे पुराणमहात्म्य ग्रंथरचना बाबत्ती येते पाहुये.

तंजावर सरस्वतिमहाल ग्रंथालयांत मराठी विभागांत अनेक पुराणमहात्म्यग्रंथें पाहणेस मिळते. ते **क्षेत्रमहात्म्य, तीर्थमहात्म्य, शैवभक्तांचे महात्म्य** असे तीन विभाग करुये. आणि क्षेत्रमहात्म्यांत तमिळनाडूंतील क्षेत्रें व महाराष्ट्रांतील क्षेत्रें ह्मणूनही, तसेंच दक्षिणदेशांतील व उत्तरदेशांतील तीर्थमहात्म्य ह्मणूनही विभाग करुये. आणी तमिळनाडूंतील शैवभक्ताचे चरित्रहीं देण्यांत येतें.

I. **क्षेत्र महात्म्य :-** तमिळनाडूंतील.

१. **अग्नीश्वर महात्म्य :-** हे क्षेत्रमहात्म्यग्रंथ विरूपाक्ष ह्मणणार कवि भविष्योत्तर पुराणाचे आधाराने लिहिले आहेत. हे क्षेत्रांतील शिवाला अग्नीश्वर

ह्मणून नाव. देवी कर्णघनायकी. पुण्यतीर्थ - अग्नितीर्थ ह्मणून नाव. येथें नटराज व देवी शिवकामी शिलारूपात अहेत. हे क्षेत्र अग्निदेव ब्रह्माला पूजा केलेते स्थल. हरदत्तशिवाचार्य ह्मणावयाचे शिवयोगी शैवभक्तीचे महिना प्रदर्शन केलेते क्षेत्र. ह्यांचे समाधीहीं येथेंच आहे.

तंजावर राजे शरभोजी II चे काळांतील विरूपाक्षकवि हे प्रचंडग्रंथ १ - १७ अध्यायांत वोवीवृत्तांत लिहिले आहेत.

ते सांगतात

"चोळदेशाधिपति सद्‌गुणसंपन्न शरभेंद्रनृपाज्ञानें विरूपाक्षें हा ग्रंथ रचिला। चंद्राक्षमुनि कलाधर, गणितशकीं पैं विरोधि शुभवर्षी, शिवरात्रीचे दिवसीं लिहिलासे ग्रंथ" ॥

२. **आदिकैलास महात्म्य :-**

हे ग्रंथहीं विरुपाक्षकवीने स्कांदमहापुराणाचे शिवरहस्योत्तरखडांतर्गताचे आधाराने ओवी वृत्तांत लिहिले. ह्याचा अध्याय १ - ३० होतात. त्यांत कवी सांगतात.

श्रीशरभेंद्र आज्ञेनें शक १७५० सर्वधारी संवत्छर श्रावणमासीं आरंभिले विरुपाक्षकवीने.

३. **कुंभकोण महात्म्य :-**

हे क्षेत्रपुराणमहात्म्यग्रंथ राघवसुत ह्मणणार कवि लिहिले आहेत. ते ब्रह्मांडपुराण - स्थानवैभवखंडाचे महात्म्याचे आधाराने लिहिले आहेत. राघवसुताचे वडीलांचे नाव राघोजी घाडिके सर्व्येराव, आईचे नाव मैनाबाई, कवी वडीलांचे नावमात्र जाणून देतात. त्यांचेनाव कोठेही कळविलेनाहीत वडील राघवाचे नाव घेवून त्यांचे सुत ह्मणून मात्र समजवितात.

हे राघवसुतकवि तंजावर राजाशरभोजी II चे काळांतीले. ते माहिती कवि आणवितात :-

महाराज शरभ महीश्वर । राज्य पाळिकें श्रीरामा बरोबर ।
त्या पुण्य श्लोकाचा मी किंकर । गुण अपार न वर्णवे ।। -१७

अहल्याबाई तयाची मुख्य राणी । सद्‌गुणसदाचार तपदयेची खाणी ।
कीं प्रत्यक्ष इंदिरा शवीणी । त्या दंपतीच्या पदीं मत्छिर ।। -१८

कुंभकोणपुराण - कावेरीनदीचे दक्षिणकांठीं आहेते कुंभकोण क्षेत्रांतील कुंभेश्वर शिवाचे महिमा व विष्णुस्थानांचे महिमा सर्व विस्तारकरून सांगून कावेरी नदीचे महिमा व बारावर्षांला एक वेळ यावयाचे 'महामह' ह्मणावयाचे मेळाचे महत्व ह्मणजे माघ महिन्यांतील विशेष तीर्थस्नान महात्म्य बाबत्तीचे वर्णन इत्यादि अतिविस्ताराने केले आहेत.

कवीने "कुंभकोणपुराण महात्म्य ग्रंथ शक सत्तराशें हे छपन्न । जयवत्सर वद्य श्रावण । रेवती सोमवारीं शोभन । ग्रंथपावन पूर्णझाला ।"
असे सांगतात.

४. [1]तंजपुरि महात्म्य :-

तंजपुरी, दक्षिण भारतांत चोळदेशांत कावेरीचीतीरी आहेते तंजावराचे इतिहासाची नाव आहे. काशीपुरी, अयोध्यापुरी सारखेच तंजपुरी ब्रह्मांडपुराणांत वर्णन करण्यांत येथें. तंजापुरीला, विजयपुरी, दक्षिण अळकापुरी, कुबेरपुरी असेही पुराण ग्रंथांत वर्णन केला आहे.

तंजपुरीचा इतिहाससंमतीची माहिती संस्कृत ग्रंथ भविष्यपुराण, ब्रह्मांडपुराण, शमीवनमहात्म्य, बृहदीश्वरमहात्म्य, पराशरमहात्म्य व चोळचंपू इत्यादि महात्म्यांत वर्णन करण्यांत येथें.

हे तंजपुरीमहात्म्य ग्रंथाची कर्ता सुप्रसिद्ध रुह्मांगदकवीचे नातू व गंगाधर कवीचे मुलगा शेषकवी होय. कवी, हे तंजपुरीमहात्म्य ग्रंथ, तंजावर भोसल-राजे अमरसिंहाचे विनंतीबर लिहिले आहेत. ते काळ इ स १७८८ ते १७९८ पर्यंत होतात.

शेषकवि सोवळा चोळराज़ें चे चरित्र संग्रहकरुन, चोळराजचरित्र ह्मणूनहीं, कुलोत्तुंगचोळ तंजावरी शिवालय निर्माणकरून, त्याचा कुंभाभिषक व पूजा केलेले समारंभ अति विस्ताराने वर्णन करूनहीं लिहून त्याला षोडशचोळवर्णन ह्मणून नाव टेविले. तेच तंजपुरीमहात्म्य ह्मणून सांगण्यांत अले. ते तंजपुरीं महात्म्य ग्रंथ ओवी वृत्तांत १ – ३० प्रसंगात लिहिले आहेत.

हे षोडश चोळराजांचे महात्म्यावरुन चोळदेशांचे महिमा व राजांचे नीती राज्यभारकेलेते पद्धती, आणि राजेंचे शिवभक्ती, व त्यांचे कलाकौसल्याचे महिती सर्व समाजण्यांत येथें.

५. [2]श्रीरंगनाथ महिमा :–

श्रीरंगनाथ महिमा ह्मणजे, दक्षिण भारतांत तमिळनाडूंत कावेरीतीरांत 'श्रीरंग' ह्मणावयाचे नावाने श्रीमन्नारायण शेषशाईरूपाने सर्वंना दर्शन देत अहेत. ते श्रीरंगक्षेत्राचे पुराणवर्णन होय.

हे श्रीरंगक्षेत्राचे पुराणमाहिता ब्रह्मांडपुराणांत 'महेश्वर नारद संवाद' ह्या विभागांत 'श्रीरंगमहात्म्य', ह्मणून जाणविला आहे. ते ब्रह्मांडपुराणाचे संमतीने 'श्रीरंगनाथमहिमा', ह्मणून सुप्रसिद्ध तंजावर कवि रुक्मांगदाचे मुलगा गंगाधरकवि ओवि वृत्तांत १ – १० अध्यायात रचिले आहेत.

श्रीरंगनाथ पुराणसंमती कथा - श्रीरामचंद्रप्रभूकडे प्रेमाचे भक्षीस ह्मणून लंकाधिपति विभीषण घेतलेले श्रीरंगशाईर्भूति, कावेरी नदीचेतीरी टेविले. ते दिनपासून तेथेंच ते चिरस्थायी झाली. चोळदेशाची राजा धर्मवर्मा ते मूर्तीला पूजाकरून गौरव केले. त्यानंतर अनेकराजे, भक्त ते मूर्तीला, आराधना करण्यांत आले. आजही हे क्षेत्र 'भूलोकवैकुंठ' ह्मणून विशेष गौरवाने मानण्यांत येते.

६. [3]त्यागेश महात्म्य :-

तंजावर जिल्लांतील तिरुवारूर क्षेत्रांतील शिवालयांत आहेते उत्सवमूर्तीला 'त्यागराजा' ह्मणून नाव आहे.

ह्या त्यागराजमूर्तीची महीमा वर्णन केलेल्या कवी रामपंडित. रामपंडित कवि, तंजावर सुप्रसिद्ध रामदासी माधवस्वामीचे जेष्टमुलगा होय. कवी गीर्वाण भाषांतील स्कंदपुराणाचे आधाराने हे महात्म्यग्रंथ लिहिले आहेत.

हे त्यागराज महात्म्य १ ते ६ अध्यायाबरोबर ४७ ओवीचा त्यागराज ध्यान व १२१ ओवीचा त्यागराज आगमोक्तध्यान हे दोन ग्रंथही ह्या बरोबर संग्रह केला आहे.

हे त्यागराजमहात्म्य, श्रीत्यागराज विटंकमूर्तौं, चोळदेशाचे मुचकुंदराजा त्याचा अतीत भक्तीचे द्वारा देवालोकांत इंद्राकडून, भूलोकाला आणून त्याला चोळराजधनी तंजावर प्रांती तिरुवारूर क्षेत्री शिवसंनिदि टेवून पूजा, उत्सव केलेते विशेष माहितीचे वर्णन कवि येतें केले आहेत.

७. **हालास्य क्षेत्र महात्म्य** :-

तमिळनाडूतील मथुरे ह्मणावयाचे सुप्रसिद्ध पुरातन नगरांत निर्माण झालेले शिवाचे लीलावर्णनग्रंथ 'हालास्य महात्म्य' होय. हे पुराणग्रंथ स्कांदपुराण अगस्त्यसंहिता ह्याच्या आधाराने शेषकविने लिहिले आहेत. शेषकवि सुप्रसिद्ध रुक्मांदकवीचे नातू व गंगाधरकवीचे जेष्ट मुलगा.

शेषकवि हे पुराणग्रंथ संस्कृतमूलाला अनसरुन शिवाचे चौषष्ट लीला वर्णन, अति मनोरंजकवणी केले आहेत. हे शिवालय दक्षिणभारतांतच अति मोठा आणि सुंदर होय. शिवाचे नाव सुंदरेश्वर-देवी मीनाक्षी. कवि हे कथावर्णन १ - ७१ अध्यायांत ओवी वृत्तांत लिहिले आहेत. हे मीनाक्षीदेवीचे स्थान, ललिता सहस्त्रनामस्तोत्रांत 'सहस्त्रदल पद्मस्थायिने नमः' ह्मणून संबोधन करण्यांत येते.

८. **चिदंबर महात्म्य :-**

त्यागराज ह्मणणार कवि चिदंबरक्षेत्रमहात्म्य, स्कांदपुराण सनत्कुमार संहिताचे आधाराने मराठींत लिहिले आहेत. हे ग्रंथ, कवि ओवींवृत्तांत १–४१ अध्यायांत अतिसुंदरवणि लिहिले आहेत.

चिदंबर ह्मणावयाचे पुरातन स्थळ तमिळनाडूंत आहे. ह्या स्थळाला पुंढरीकपुर ह्मणूनहीं सांगण्यांत येते. चिदंबरक्षेत्रांतील शिवाचे उत्सवमूर्तीला 'नटराज' ह्मणून नाव. हे नटराज मूर्तींच नृत्य शास्त्राला आधार ह्मणून मानण्यांत येते. हे क्षेत्रांत तीन हजार ब्राह्मण पूजारीकुठुंभ राहून नठराज-मूर्तींचे सेवाकरीत आहेत. येथील शिवगंगातीर्थ स्थानाना विशेष ह्मणून मानन्यांत येते. [4]हे पुण्य क्षेत्रांत एक नर राहून नटराज मूर्तीला दर्शन घेतला ह्मणजे, त्याला मुक्तीसांराज्य मिळते 'ह्मणून पुराण वर्णन करते.

९. एळूर शिवालय महात्म्य :-

तमिळनाडूं उत्तर आर्कांढ जिल्लांत एळूर (वेळूर) ह्मणावयाचे गामीं एक शिवालय आहेत. त्या शिवालयाचे पुराणमहत्म्य कोनेरनरसिंह ह्मणावयाचे कवि, स्कांदपुराणाचे सिह्मांद्रीखंडाचे आधाराने वोवीवृत्तांत लिहिले आहेत. कवी ते ग्रंथ १–२० अध्यायांत अतिसुंदर वर्णननाने लिहिले आहेत. हे पुराणग्रंथाचे सेवटी असे वाक्य आहे - "हे कथा स्वर्गीचें रत्न तें आले क्षिति येळूरायाचेनि प्रसादें" असे आहे. हेग्रंथ लिहिलेले कोनेरी नरसिंहकवीचे माहिती, ग्रंथ लिहिलेले काळ, स्थळ इत्यादि विषायाचा महिती कांहीं समजून येत नाही.

II क्षेत्रमहात्म्य - महाराष्ट्रांतील

१. [5]पांडुरंग महात्म्य :-

गुरुदासकवि स्कांद आणि पद्मपुराणाचे आधाराने पंढरी क्षेत्रमहात्म्य, तीर्थमहात्म्य ह्मणून विभागकरून पांडुरंग व पुंडलीकाचे चरित्र वर्णनकरून निरूपण पद्धतींत लिहिले आहेत. हे गुरुदासकवि तंजावरांत एक रामदासी परंपरांतीले. तरि त्यांचा काळ इतर महितीं बाबत्तीकाहीं कळतनाहीं.

तसेच सेवककवींहीं 'पांडुरंगमहात्म्य' ह्मणून एक ग्रंथ स्कांद - उत्तर संहिताचा आधाराने ओवी वृत्तांत १ – १२ अध्यायांत लिहिले आहेत.

२. **मल्लारी महात्म्य :—**

तंजावर सुप्रसिद्धकवि माधवस्वामि. हे एक रामदासी पंडित. मल्लारी महात्म्य ग्रंथ ओवी वृत्तांत १-२२ अध्यायांत लिहिले. ह्याचा पूर्णग्रंथ ११०० होतात. कवी ब्रह्मांडपुराण क्षेत्रखंडावे आधाराने हे महात्म्य ग्रंथ भाषांतर केले आहेत. ते ग्रंथ रचिलेले काळ, इतर महिति बदल कावि सांगतात :-

शके १६१७ पावला नैं ग्रंथ समाप्तीस ।
ईश्वर संवत्सर फाल्गुनी पूर्णिमेस ।
आरंभकेला उपरी सप्तमी मंगळवारी ।
कावेरी तीर विवंदूरी ।
घटिका दहा प्रमित भारी जाहला दिवसां ।
तेव्हां महात्म्य संपविलें माधव विनवी करकमळे ॥

सुप्रसिद्ध रुक्मांगकवीचे मुलगा गंगाधर कवीहीं मल्लारीमहात्म्यग्रंथ ब्रह्मांडपुराण क्षेत्रखंडाचे आधाराने ओवी वृत्तांत १ – २२ अध्यायांत लिहिले आहेत.

III. **तीर्थ महात्म्य :—**

तमिळ नाडूंतील कावेरी नदीचे महत्वहीं त्या कावेरीचे तीरावर निर्माण झालेले पुण्य क्षेत्रांचे महत्वहीं तंजावर कवीने वर्णनकेले आहेत. ते येथें पाहुये.

१. **तुलाकावेरी महात्म्य :—**

रंगनाथकवि ह्मणणार तुला महिन्यांत कावेरीस्नान महिमा आग्नेय पुराणाचे आधाराने १-३० अध्यायांत वर्णन केले अहेत.

२. **पंचनद क्षेत्र महात्म्य :—**

विरूपाक्षकवि तंजावर समीप कवेरीनदीचे तीरावर आहेते पंचनदक्षेत्र महात्म्य व ते क्षेत्रांतील पंचनदईश्वर ह्या महिमा ब्रह्मकैवर्तपुराणाचे १ - ५५ अध्यायांत वर्णनकेले आहेत. तसेच गोविंदकवी व अवधूतकवीही हे क्षेत्राचे महात्म्य वर्णनकरून ग्रंथ लिहिले आहेत.

३. कमालय महात्म्य :—

तिरुवारूर ह्मणावयाचे शिवक्षेत्रांत आहेत सरोवर 'कमलालय' ह्मणून सांगण्यांत येतें. ते कमलालयाचा महात्म्य पद्मपुराणाचे आधाराने रामपंडितकवी १ - ३ अध्यायांत वर्णनकरून लिहिले आहेत.

४. काशी महात्म्य :—

भारतादेशाचे अतिपुनित नदि गंगामाता. ते गंगानदितीरांतील क्षेत्र काशीचे महात्म्य वर्णनकरून पद्मपुराण पाताळखंडाचे आधाराने १ - १३ अध्यायांत गंगाधरकवि वर्णनकरून लिहिले आहेत.

वर्षातील काहीं मुख्य महिन्यांत विशेष वणी करावयाचे स्नान, व्रत इत्यादिकाचे महात्म्यहीं वर्णनकरून कवीने ग्रंथ लिहिले आहेत. ते पद्मपुराणाचे आधाराने **कार्तिकमासमहात्म्य**, अग्नेयपुराणाचे आधाराने **धनुर्मासमहात्म्य**, पद्मपुराणाचे आधाराने **माघमासमहात्म्य**, स्कांदपुराणाचे आधाराने **वैशाक महात्म्य**, आणि स्कांदपुराणाचे आधाराने **श्रावणमासमहात्म्य** इत्यादि, रंगनाथकवि, विरूपाक्षकवि, गोविंदकवि, सारखेकवीने लिहिले आहेत.

IV. शिवभक्तांच चरित्र :—

१. भक्तविलास :—

तमिळनाडूंतील शिवभक्तांचे चरित्र संग्रहकरून; 'शिवभक्तविलास' नावाने 'चौषष्ट शिवभक्ततांचे' चरित्र 'शेक्किळार' ह्मणणारकवि एक मोठाग्रंथ लिहिले आहेत. तो स्कांदपुराणाचे आधाराने तंजावर कवि विरूपाक्ष, मराठीं. 'शिवभक्तविलास' अथवा 'भक्त विलास' ह्मणून लिहिले आहेत. ते ओवी वृत्त ग्रंथत अध्याय १ - ७९. हेच शिवमहात्म्य संस्कृतांत उपमन्यु ह्मणणार लिहिले आहेत.

२. नीलकंठ चरित्र :—

शिवभक्तविलासांतील एक कुलालचरित्र नीलकंठ चरित्र. हे चरित्र शरभोजी II चे नावाने आहे. हे निरूपण पध्दतींत रचिला आहे. तसेच

आणि एक ग्रंथ 'कुलालचरित्र' ह्मणून शिवदास ह्मणणार कवि लिहिले आहेत. ते ही निरूपण पद्धतींत लिहिले आहेत.

३. नीलभिल्ल चरित्र :—

शिवभक्त विलासांतील आणि एक चरित्र नील ह्मणणार भिल्लाचे चरित्र निरूपण पद्धतींत शरभोजीचे नावाने लिहिला आहे.

४. श्रीयाळ चरित्र :—

शिवभक्त विलासांतील आणि एक भक्त श्रीयाळ ह्मणणार. हे श्रीयाळाचा इतिहासचरित्र महाराष्ट्रांतील कवी श्रीधरस्वामि, अनंतदेव, उद्धवचिद्धन इत्यादि होय. तंजावरांतीलकवि रेणुकादास श्रीयाळचरित्र ह्मणून एक चमत्कार लेख लिहिले आहेत. ते १ - २५५ ओवीवृत्तात लिहिले आहेत.

श्रीयाळाचे जन्मस्थान व वासस्थान तंजावर जिल्लांतील 'तिरुचेंगाट्टांगुडी' ह्मणावयाचे शिवक्षेत्र होय. त्यास तमिळभाषांत 'परंजोतियार' ह्मणून बोलावण्यांत आले. त्यानी शैवकुलांत उपजले. विद्यासंपन्न होवून सात्वज्ञ झाले. सातवे शताब्दींत कांशी देशांत पल्लव राजांजवळी शेनापतिवणी असून, त्यांचाकरिता वातापिला जिंकून, तेथून एक गणपतीचे शिला विग्रह प्रथवणी तमिळनाडुला घेवून आणले. परंजोतीचे पराक्रम पाहून पल्लवराजा संतुष्ट होवून, त्याना अदीक धनदेवून 'शिवकैंकर्यकरीत असावे' ह्मणून व त्यानी वातापीहून आणलेले गणपति विग्रहहीं त्यांस देवून त्यांचे स्वस्थानास पाठविले.

परंजोती ह्यानी त्यांचे स्वस्थान तिरुचेंगाट्टांगुडीला परत येवून, गावांतील शिवालयांत गणपतीचे मूर्तीना स्थापना केले. सदा शिवध्यानपरायणवणी असून, अतितीस भोजनघालून शिवकैंकर्य करीत होते. त्याचें पत्नी व एकेच मुलगा चिलयाबरोबर आनंदाने होते.

परंजोतीचे (श्रीयाळ) शिवभक्तिचें महत्व प्रपंचास, प्रगटकरावे ह्मणून साक्षात्परमेश्वर भैरव वेष धरून परंजोतीचे घरास येवून नरमांस भिक्षामागीतले. वेषधारीचे वचनाप्रमाण परंजोति त्यांचे एकच बालकास वधकरून त्यांचे मांस पक्व

करून अतितींस भोजन तयार केले. तेममई अतितीवेषधारी शिव, परंजोतीस पाहून "बालक नाहीते घरीं आह्मी भिक्षा घेणे नियम नाही" असे ह्मणाले. त्यावेळी परंजोती ह्यानी अतितीला पाहून "आपणाचे मांगणी प्रमाणें आमचे एकेच बाळकास वधून त्याचा मांसाचे भोजन तयार केला आहे. तसे असता आपणाचे वचनाप्रमण बालक असणें कसे साध्य होईल? असे ह्मणाले. ते समई अतिती परंजोतीस पाहून तुह्मी बोलावल्यां ह्मणजे तुमचे बालक येयीले असे ह्मणाले.

परंजोती त्याप्रमाण पत्नीसह त्यांचे बाळकाचे नाव घेवून 'चिलया' ह्मणून बोलावले. तेवेळी दंपतीचे बालक चिलया घरास पळत आला. दंपत्तीस झालेले आनंदास सांगणेस काही गोष्टीनाहो. त्यावेळीं अतिती व मांस-भोजन नाहीसे होवून गगन प्रदेशीं पार्वती स्कंधासह शिववृषभारूड होहून दर्शन देवून अनुग्रह केले. परंजोतीयांचे अतीत भक्तीमुळे, त्यांस शिवलोकप्राप्त झाले. असें श्रीयाळाचे चरित्र वर्णन करण्यांत येथें.

५. पट्टिणंपिल्ले चरित्र :-

हे षट्टिणंपिल्ले ह्मणणार एक शिवभक्त. त्यांचे चरित्र तमिळभाषांत विस्ताराने वर्णन केला आहे. ते शिवभक्ताचे चरित्र तंजावर श्रीसमर्थ संप्रदायी श्रीअनंतमौनीचे शिष्य मेरुस्वामी ह्मणणार निरूपणवणी अति विस्ताराने केले आहेत.

असे तंजावर सरस्वतीमहाल ग्रंथासयांत मराठी विभागांत पुराण माहात्म्य ग्रंथ संग्रह होवून आहेत. त्यांचा ही थोडी माहिती सांगावे ह्या इच्छेने येथें हे लहानसे लेख लिहिण्यात आले. ते महाराष्ट्र संशोधकास उपयोग पडेल ह्मणून समजतों.

टि. आर. भीमराव,
मराठी पंडित.

வலம்புரிச் சங்கு

பண்டிட், தேதியூர் எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஸ்திரிகள்,
மேனிலை சம்ஸ்கிருத பண்டிட்,
ஸரஸ்வதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.

பலகோடி கடல்வாழ் உயிரினங்களில் சிப்பி, கிளிஞ்சல், ஆமை போன்று சங்கும் ஒருவகை உயிரினமே என்பது பலரும் அறிந்ததே. இதன் மேற்புற ஓட்டுப்பகுதி கனமான சுண்ணாம்புச் சத்தாலும், அடிப்பகுதி தகடுபோன்ற தசைப் பகுதியாலும் அமைந்துள்ளது.

இவ்வுயிரினம் பெரும்பாலும் பூமத்தியரேகைக்கு வடபுறமுள்ள கடற் படுகைகளில் தோன்றி வளர்ந்து வருகிறது. அதிலும் தென் தமிழ் நாட்டின் கடற்பகுதிகளிலும், சிலோனைச் சுற்றிலுமுள்ள கடற்பகுதிகளிலும் அதிகம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆப்பிரிக்கக் கடற்பகுதிகளிலும்கூட இவ்வுயிரினம் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. கடலின் ஆழமான படுகைகளிலேயே இவை அதிகம் தோன்றி வளரக்கூடியவை எனினும், சில விசேஷ ஸ்தலங்களில் உள்ள நீர்நிலைகளிலும் தோன்றி வளரக் கூடியவையென ஸ்தல புராண வரலாற்று நூல்கள் கூறும். மத்யப் பிரதேசத்திலுள்ள இந்தூருக்கருகே நதிகளிலும் சங்குகள் விளைவதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

சங்குகளின் வகைகள்

சங்குகள் மூன்று வகைகள் எனப் பண்டைய நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அவை இடம்பு(வ)ரி, வலம்பு(வ)ரி, சரஞ்ஜலம் என்பனவாகும். இவற்றுள் இடம்புரிச் சங்குகள் மிகஅதிக அளவில் விளையக்கூடியவை.

இடம்பு(வ)ரிச் சங்கு

குழித்த இடது கையில் சங்கை அதன் துவாரமுள்ள பகுதியை மேல்நோக்கியவண்ணம் வைத்தால் அதன் அகன்றுவளைந்த மத்யப்பகுதி இடதுகைக் கட்டைவிரலை ஒட்டியதாக இருக்குமாயின், மேலும் இடக்கைப் பெருவிரல் உள்ள பகுதியில் தொடங்கும் ரேகை இடப்புறமாக (anti clock wise)ச் சுற்றிச் சுழன்று அதன் நடுப்பகுதியை அடைவதாக இருக்குமாயின் அது இடம்பு(வ)ரிச் சங்கு ஆகும்.

வலம் பு(வ)ரிச் சங்கு

குழித்த வலது கையில் சங்கை அதன் துவாரமுள்ள பகுதியை மேல்நோக்கியவண்ணம் வைத்தால் அதன் அகன்ற வயிற்றுப்பகுதி வலதுகைக் கட்டைவிரலை ஒட்டியதாக இருக்குமாயின், மேலும் அக்கட்டைவிரலை ஒட்டிய சங்குப்பகுதியில் தொடங்கும் ரேகை (வரி) வலப்புறமாகச் (clock wise) சுற்றிச் சுழன்று நடுப்பகுதியை அடையுமாகில் அது வலம்[1]வரிச்சங்கு எனப்படும்.

சரஞ்ஜலம்

இது ஓராயிரம் வலம்புரிச் சங்குகளுக்கு இணையாகும். இவ்வகைச் சங்கின் இரு பக்கப்பகுதிகளிலும் தங்கத்தின் நிறம்போன்றதொரு ஒளி[2] இருக்கும் அல்லது வெண்மையாகவே இருப்பினும் உட்புறத்தில் மூன்று ரேகைகளுடன் இருக்கும். அம்மூன்று ரேகைகளும் மூன்று வேதங்களின் வடிவாகும் என்றும் ப்ரம்ம - விஷ்ணு - சிவன் எனும் மும்மூர்த்திகளின் வடிவாகும் என்றும் சொல்லப்படும். இவ்வகைச் சங்கில் அடிமுதல் நுனி வரையில் வலதுபுறமாகச் சுற்றும் ரேகை அமைந்திருக்கும். மிகமிக உயர்வான தெனக்கூறப்படும் இவ்வகைச் சங்கு ஒன்று இருப்பதாக நூல்கள் மூலமே அறியக்கிடைக்கிறது. கிடைக்கும் சங்குகளில் [3]வலம்புரிச்சங்குகளே மிகச் சிறந்ததாகும்.

---

1. आवर्तो दक्षिणे पार्श्वे यस्य स्याद्दक्षिणः स्मृतः ।
2. दक्षिणावर्तशङ्खानां सहस्राणां समः स्मृतः ।
"चरञ्जल" इति प्रोक्तः सर्वकार्यार्थसिद्धिदः ।
तपनीयसमा कान्तिः यस्य स्याच्छङ्खपार्श्वयोः ।
अथ श्वेतस्त्रिरेखान्तो ब्रह्मविष्णुशिवात्मकः ।
तिस्रो रेखान्तरे यस्य वेदत्रयस्वरूपकाः ।
आमूलान्तं तथाऽऽवर्तः स चरञ्जल संज्ञितः । —"शङ्खपरीक्षा"
3. दक्षिणावर्तशङ्खो वै शङ्खानामुत्तमोत्तमः । —"दक्षिणावर्तशङ्खकल्प:"

ஆயிரக்கணக்கான இடம்புரிச் சங்குகளில் ஒன்று வலம்புரியாக அமையலாம். அதுவே மற்ற சங்குகளுக்கெல்லாம் தலைவனாக மதிக்கப் படும் என்பதற்கு அடையாளமாக அது இன்னொரு இடம்புரிச் சங்கின்[1] மேல் அமர்ந்தவாறே நீரில் எண்ணற்ற சங்குகளிடையே பயமின்றி சஞ்சரிக்கும். புண்யப் பெருக்குள்ளவர்களே இவ்வகை வலம்புரிச் சங்கைப் பெறமுடிகிறது.

காதருகே வைத்துக்கேட்கின் ஓங்காரத்வனியைத்தரும் இவ்வலம்புரிச் சங்குகளிலும் பல பேதங்கள் உண்டு.

i. உருண்டையான, கனமான, வழவழப்பானதும், பால்போன்று வெண்மை நிறமுள்ளதும். பளபளப்புள்ளதுமான இவ்வகைச் சங்கு[2] மிகவுயர்ந்தது.

ii. கனமுள்ளதும் பளபளப்புடனும். வழவழப்பாயும் சற்றே மஞ்சள் நிறம் உள்ளதாயுமிருப்பவை. இவ்வகைச்சங்கு[3] நடுத்தரமானது.

iii. கனம்மிகுந்ததாயும் உள்ளும் புறமும் செந்நிறமுள்ளவை.

iv. கரடுமுரடாயும் ஒழுங்கற்றதாயும் கருமைநிறக்கலவையுடன் அதிகம் கனமுள்ளதாயும் உள்ளவை.

பொதுவாக வலம்புரிச்சங்கு பரிசுத்தமான இடங்களில் பாதுகாப் புடன் அதற்கெனக் கூறப்பட்டுள்ள பெட்டகத்தில்தான் வைத்துப் பராமரிக்க வேண்டும்.

12 பாகம் தங்கமும், 16 பாகம் வெள்ளியும் கலந்துசெய்யப்பட்ட தகட்டில் இப்படத்தில் காட்டியுள்ளதுபோல உல்லேகனம் செய்து (எழுதி) அத் தகட்டை வெள்ளிப் பெட்டியில்வைத்து அத்தகட்டின்மேல் வலம்புரிச்சங்கை வைத்துப் பாதுகாக்கவேண்டும்.

---

1. तस्यां शङ्खाः समुत्पन्ना वामावर्ताः सहस्रशः ।
तेषां मध्येऽपि राजाख्यो दक्षिणावर्ततां गतः ।
शङ्खारूढोऽपि सर्वत्र जले खेलति निर्भयः ।
तं कश्चित्पुण्ययोगेन प्राप्नोति पुरुषोत्तमः ॥

2. श्वेतवर्णो महान् भव्यः

3. पीतवर्णस्तु मध्यमः

வலம்புரிச் சங்குகளில் 25 முதல் 50 தோலா வரையில் எடையுள்ளது உயர்வானது. 12 முதல் 25 தோலா வரையில் எடையுள்ளது நடுத்தரமானது. 4 முதல் 11 தோலா வரையிலானது அதமம்.

வலம்புரிச் சங்குகள் யாவுமே பூஜைக்குரியன என்பதால் எடையும் பருமனும் அதிகமாக அதிகமாக உயர்ந்த தன்மையும் கூடும். ஆனால் அவை [1]பெரிய ஆலயங்களில்தான் பெரும்பாலும் வைத்துப் பராமரிக்கப்பட வேண்டும். அவற்றை வீடுகளில் வைத்திருக்கக்கூடாது என்பதில்லை. நடுத்தரமான அளவில், குற்றமற்றதாகவுள்ள சங்கை அதனை முறைப்படிப் பராமரித்துப் பூஜைசெய்யும் தகுதிகள் உள்ளவர் வைத்திருப்பதில் தவறில்லை. ஆர்வத்தின் காரணமாகப் பெரிய அளவினதான வலம்புரிச் சங்கை வீட்டில் வைத்துக்கொள்வது சரியல்ல. பொதுவாக வலம்புரிச் சங்கை வைத்துப் பராமரிக்க விரும்புவோர் தூய நடத்தை, மன மொழி மெய்யாலும் வாய்மை யுடனிருத்தல், தன்குல வழக்கப்படிக்கான வழிபாட்டில் ஈடுபடுவது, ஆத்ம திருப்தி போன்ற நற்குணங்கள் உள்ளவராக இருத்தல் அவசியம். "மிகவும் உயர்ந்தது" என்பதாலும், "அது இருக்குமிடத்தில் செல்வம், தான்யம் முதலானவை வளர்ச்சியுறும்" என்பதனைக் கேள்வியுற்றும் யார் வேண்டுமானாலும் அதை வைத்துக்கொள்வது என்கிற கொள்கை தவறாகும். சங்குகளுக்கு நம்மிடம் தங்கியிருக்க இஷ்டமிருந்தால்தான் நாமும் அதனைப் பராமரிக்க முடியும். தகுதி யில்லாதவர்களும், அதிகப் பருமனும் கனமும் தோஷமுள்ளதும் - வெள்ளி அல்லது தங்கத்தாலான கவசம்போடப்படாதது மான சங்கை வைத்திருப்பவர்களும் பல கஷ்டங்களுக்கு இலக்காகவேண்டி யிருக்கும்.

புண்ணிய பலத்தால் நல்ல பொருத்தமான வலம்புரிச் சங்கு கிடைத்து உரிய முறைப்படி வழிபாடு செய்யப்பட்டால் [2]செல்வ வசதிகள், தான்ய வளர்ச்சி, தொழில் முன்னேற்றம், நல்ல சந்ததி, ஆயுள் விருத்தி, ஆரோக்யம் யாவும் வளர்ச்சியுறும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அவை தினந்தோறும் உரிய மந்த்ரங்களைச் சொல்லி வாசனை திரவியங்கள்கொண்டு பூஜிக்கப்பட வேண்டும். தினந்தோறும் காலையில் ஒருமுறையாவது பூஜிப்பது அவசியம். பூஜைமுறை பொதுவானதே. ஆனால் வலம்புரிச் சங்கு பூஜைக்கான விசேஷ மந்த்ரங்களைப் பலரும் அறிந்திருக்க நியாயமில்லை யென்பதால் அவை மட்டும் கீழே தரப்படுகின்றன. வலம்புரிச் சங்கில் நீர் நிறைத்து —

---

1. यथा यथा वृद्धिमान्स्यात्तथाविधफलप्रद: ।
गृहीत्वा गुप्तसंस्थाने स्थेयो देवालये वरे ॥

2. आयुरारोग्यमैश्वर्यं पश्चपुत्रधनादिकम् ।
भवेद्यस्य गृहे शङ्खो दक्षिणावर्तनामक: ॥

ओं सर्वाभरणभूषिताय प्रशस्याङ्गोपाङ्गसंयुताय कल्पवृक्षाधःस्थिताय, कामधेनु-चिन्तामणिनवनिधिरूपाय चतुर्दशरत्नपरिवृताय महासिद्धिसहिताय लक्ष्मीदेवतायुताय कृष्ण-करलालिताय श्रीशङ्खमहानिधये नमः என்று சொல்லித் தியானம் செய்யவேண்டும்.

ओं सर्वतोभद्राय सर्वाभीष्टफलप्रदाय सर्वारिष्टदुष्टकष्टनिवारकाय कामितार्थ-प्रदाय शङ्खाय स्वाधिष्ठापकाय क्लीं स्वीं ब्लूं क्रों नमः स्वाहा என்று சொல்லிப் பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும்.

शङ्खं चन्द्रार्कदैवत्यं कुक्षौ वरुणदैवतम् ।
पृष्ठे प्रजापतिश्चैव त्वग्रे गङ्गासरस्वती ॥ என்றும்,

ओं ह्रीं श्रीं क्लीं ब्लूं दक्षिणमुखाय शङ्खनिधये समुद्रप्रभवाय नमः என்றோ, ओं ह्रीं श्रीं क्लीं सुदक्षिणावर्तशङ्खाय नमः என்றோ மந்த்ரங்களைச் சொல்லியே, ஷோடச உபசாரபூஜை செய்யவேண்டும். பூஜையில் கங்காஜலமும், பச்சக்கற்பூரம், குங்குமப்பூ, சந்தனம் முதலான வாசனைத் திரவியங்களும் துளஸீ, வெண்ணிற வாசனை மலர்களும் அவசியம் இருக்க வேண்டும்.

त्वं पुरा सागरोत्पन्नो विष्णुना विधृतः करे ।
पूजितः सर्वदेवैश्च पाञ्चजन्य नमोऽस्तु ते ॥

त्रैलोक्ये यानि तीर्थानि वासुदेवस्य चाज्ञया ।
शङ्खे तिष्ठन्ति पक्षीन्द्र तस्माच्छङ्खं प्रपूजयेत् ॥ (கருடபுராணம்)

नमामि देवं सकलार्थसिद्धिदं
सुश्वेतवर्णं कमलासहोदरम् ।

क्षीरोदपुत्रं मनसोऽर्थदायकं

राज्यार्थसन्तानफलप्रदं भजे ॥

என்று நான்குமுறை சொல்லி நமஸ்காரம் செய்து,

कल्याणकारी दुरितापहारी

मनोऽर्थधारी घनविघ्नतारी ।

श्रीदक्षिणावर्त, सुरम्य, नाथ !

मनोरथं पूरय मे समग्रम् ॥

என்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு சங்கிலுள்ள மிகப்புனிதமான நீரைச் சங்கிலிருந்து (சங்கை அசைக்காமல்) உத்தரணியால் அல்லது புதிய சிறு ஸ்பூன் உதவியால் எடுத்து ப்ரோக்ஷித்து (தன்மீது தெளித்து)க் கொள்ள வேண்டும். பிறருக்கும் ப்ரோக்ஷிக்கலாம்.

शङ्खमध्ये स्थितं तोयं भ्रामितं दैवतोपरि ।

अङ्गलग्नं मनुष्याणां ब्रह्महत्यादिकं हरेत् ॥

என்பது ப்ரோக்ஷணமந்த்ரம். பிறகு, நீர் நிறைந்த வலம்புரிச் சங்கத்தைப் பெட்டியுடன் பாதுகாப்பான இடத்தில் வைக்கவேண்டும்.

தற்போது கிடைக்கும் வலம்புரிச் சங்குகள் மூன்று வகையாகப் பிரித்துக் கூறப்படுகிறதுண்டு.

1. கணேச சங்கம்

உள்ளும் புறமும் சிகப்பு (செந்தூர நிற) முள்ளது. வால்புறம் சிறியதாக இருக்கும். "वृत्तत्वं स्निग्धताऽच्छत्वं शङ्खस्येति त्रयो गुणाः" என்றவாறு உருண்டையாக, பளபளப்புடன் நிர்மலமானதாக இருக்கும். இது கிடைப்பது மிகமிக அரிது என்றும் பாரதநாட்டிலேயே இவ்வகைச் சங்கு 5 அல்லது 7 மட்டுமே இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஒவ்வொன்றும் (காலரீதியில்) 25,000 ரூபாய் முதல் 50,000 ரூபாய் வரையில் மதிப்புள்ளது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வகைச் சங்குகள் தனுஷ்கோடி கடற்பகுதியில் கிடைக்கக்கூடியதாம்.

2. தேவீ சங்கம்

லேசான மஞ்சள் நிறம் அல்லது சிகப்பு நிறமுள்ளது. மஞ்சள் அல்லது சிகப்பு ரேகைகளுடன் இருக்கும். இவ்வகைச் சங்குகள் சிலோன் கடற்பகுதிகளில் கிடைக்கக்கூடியவையாம்.

3. விஷ்ணு சங்கம்

புறத்தே தூயவெண்மை நிறமும், உட்புறம் செந்தாமரையின் நிறமுடனும் உருண்டையாகப் பளபளப்புடன் இருக்கும். மிகவும் மதிப்பு மிக்க இச்சங்குகள் கன்னியாகுமரி கடற்பகுதிகளில் கிடைக்கக் கூடியதாம்.

சங்கபரீக்ஷா

உயர்ந்த பொருள் என்பதால் பண்டைக்காலம் தொட்டே இவ்வகை உயர்ந்த சங்குகளுக்குக் 'கிராக்கி' இருந்துவருவதால் செயற்கையான சங்குகள் நடமாட்டத்தில் இருந்துவந்திருக்கின்றன. உண்மையான சங்கு என்பதனைக் கண்டறிவதற்கு ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில் கிணற்றுநீரை நிறைத்து அதில் சற்றுக் கூடுதலாகவே உப்பைப்போட்டுத் தேர்வுக்கு உட்படுத்தப்படும் சங்கை (இப்பரீக்ஷையாவும் பூஜைக்கு வைத்துள்ள - பூஜையிலுள்ள சங்கிற்குக் கூடாது) அந்த நீரினுள் அமிழ்த்தி 5 நாட்கள்வரை வைத்திருக்கவேண்டும். சுத்த சங்காயின் நிறம் கருநிறம் இருக்காது. வேறு சங்காயின் கருத்து வெடிப்பு ஏற்படும்.

சங்குகளை நெருப்பிலிட்டுச் சோதனை செய்வது விலக்கப்பட்டதாகும் என்பதால் அம்முறை மேற்கொள்ளத்தக்கதல்ல.

முக்கியமான சில குறிப்புகள்

மிகவும் உயர்ந்ததெனச் சொல்லப்படும் இச்சங்கு உண்மையில் தூய தன்று. அச்சங்கை வெறுங்கையால் தொடுவது கூடாது. ஆனால் அதனுள் இருக்கும் நீர் கங்கைநீரையும்விட பவித்ரமானது, பாபங்களை நீக்கவல்லது, "அதில் வைக்கப்பட்ட பால் - சந்ததியற்ற பெண்களுக்குப் புத்திரப்பேற்றை யளிக்கவல்ல ஔஷதம் ஆகும்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

எனவே, சங்கை வெறும்கையால் தொடாதிருக்க வசதியாகவும், பாதுகாப்புக் கருதியும் வசதிக்கேற்ப வலம்புரிச் சங்கிற்கு வெள்ளிக் கவசம் அல்லது தங்கக் கவசம் அமைப்பது அவசியம். அத்துடன் ஒரு நல்முத்தும், ஒரு நற்பவழமும், ஒரு தங்கமணியும் இணைத்து அமைத்துவிடுவது அவசியம்.

சோமவாரம் சிவபெருமானுக்கு உகந்தது என்பதால் (திங்கட்கிழமை) சோமவாரத்தில்மட்டும் சிவனுக்கு சங்கு நீரால் அபிஷேகம் செய்யலாம். பிற நாட்களில் சங்கு நீரைக்கொண்டு ஸாலக்ராமமெனப்படும் பூஜைக்குரிய மூர்த்திக்குத்தான் இந்த நீரை அபிஷேகம் செய்யலாம்.

முக்கியமாக ஒன்று வலம்புரிச்சங்கு பூஜையில் இருக்கும்போது உடைந்துவிட்டாலோ, விரிசல்[1] கண்டுவிட்டாலோ தங்கத்தால் அந்தப் பகுதியை அடைத்து சீர்செய்துவிட்டால் போதும். மறுபடியும் அதைப் பூஜையில் உபயோகிக்கலாம்.

முடிவுரை

சங்கில் பாலைநிறைத்து குழந்தைப்பேறு இல்லாதவருக்கு 'கர்பகோச' தோஷத்திற்கான பரிஹாரம் செய்கிற விதம்பற்றி மேலும் பல ஸங்கதிகளை எழுதவேண்டியதுண்டு. கட்டுரை விரிந்துவிடுமோ என்பதால் இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்ளலாகிறது.

தினந்தோறும் பூஜைசெய்கிற பெரும்பாலோர் இடம்புரிச் சங்கைக் கொண்டே பூஜைசெய்து வருகின்றனர். இக்கட்டுரை எழுதுவதற்குத் தஞ்சை ஸரஸ்வதி மஹால் நூலகத்திலுள்ள "சங்கபரீக்ஷா" எனும் நூலும், வேறோரிடத்திலிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற "தக்ஷிணாவர்த்தசங்க கல்ப்பம்" எனும் நூலும் ஆதாரமாகக் கொள்ளப்பட்டன.

---

1. आवर्तभङ्गदोषो हि हेमयोगाद्विशुध्यति "दक्षिणावर्तशङ्खकल्प:"

மகாமகம்

எம். சீராளன், B. A., M. L. I. S.,
நூலகர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.

மகாமகம் இந்துக்களுடைய புண்ணிய காலங்களுள் ஒன்று. மாமாங்கம் என்பது இதன் திரிபு. உச்சரிப்புக்கேற்றவாறு இச்சொல்லுக்குப் பெருவிழா நாள் என்றும், சிறப்பு வாய்ந்த மாகப் பௌர்ணமி என்றும் இருவிதமாகப் பொருள் கூறுவர். பொதுவாக ஆண்டுதோறும் மாசி (மாக) மாதம் முழுதும் விடியற்காலையில் தீர்த்த நீராடல் புண்ணியம் பயப்பதாகும். ஐப்பசி மாத துலாஸ்நானம்போல் இது மாக ஸ்நானம் எனப்படும். மாசி மாதம் மக நட்த்திரம் பௌர்ணமியோடு சேர்ந்துவரும் சிறப்பினைக்கருதி அந்நாளில் பல திருக்கோயில்களில் மகதீர்த்த விழா கொண்டாடப்பெறுகின்றது. பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை குரு சிம்மராசிக்குள் பிரவேசிக்கிறார். சந்திரனும் இந்த ராசியில் மக நட்சத்திரத்தன்று தங்கியிருக்கிறார். அதனால் குரு சந்திரயோகச் சிறப்பு உண்டாகிறது. சூரியன் கும்பராசியில் வீற்றிருக்கிறார். ஒன்றுக்கொன்று ஏழாமிடமாகக் குருவுக்கும் சூரியனுக்கும் பார்வை ஏற்படுகிறது. அப்பார்வை மக நீராடுபவர்களின் பாவங்களைப் போக்கி உள்ளொளி பெருகச்செய்கிறது.

இவ்வாறு பன்னிரண்டாண்டுகளுக்கு ஒரு முறைவரும் மாசி மகம் பெருமை உடைய மகம் அதாவது மகாமகம் எனச் சிறப்பாகப் போற்றப் படுகிறது. மக்களுக்கு அஷ்ட ஐஸ்வர்யங்களையும் இறைவன் அருளுகிறார் என்று நம்பிக்கையுடன் ஓதப்பட்டுவரும் விஷ்ணு சகஸ்ரநாமத்தில், இறைவனுக்கு மஹாமக: என்ற பெயரும் ஒன்று. நட்சத்திரங்களில் சிறந்தது மகம் என்பதால் திருமாலுக்கு மஹாமக: என்ற திருநாமம் பொருந்துவதாயிற்று.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள கும்பகோணம் என்ற தலம் மகாமகத்தால் பிரசித்திப்பெற்றது. திருக்குடந்தைத் தலபுராணத்தில் மகாமகத்தின்

பெருமை விரிவாகக் கூறப்பெற்றிருக்கிறது. 'ஊழிக்கால முடிவில் வெள்ளப் பெருக்கால் உலகம் முழுவதும் மூழ்கி உயிர்கள் அழிந்துபட்டபின் மீண்டும் உயிர்கள் தோன்றுவதற்கு என்னவழி?' என்று படைக்கும் தெய்வம் சர்வேசுவரனை வேண்ட அவர் உணர்த்தியபடி அமிருதத்தை மண்ணில் குழைத்து ஓர்குடம்செய்து அதனுள் அனைத்து சிருஷ்டி பீஜங்களையும் வைத்து அமிருதத்தால் நிரப்பி மூடி மேருமலையில் ஓர் உறியில்வைத்து பூசித்துவந்தார். மகாபிரளயம் ஏற்பட்டு உலகம் முழுவதும் வெள்ளத்தில் மூழ்கியபோது அமுத கலசம் உறியுடன் வெள்ளத்தில் மிதந்து சென்றது. வெள்ளம் வடிந்து உயிர்களும் அழிந்தன. இறைவனின் திருவருளால் அமுதகலசம் பூமியில் நிலை பெற்றது. இறைவன் திருவுளப்படி அமுதகலசம் அம்பினால் உடைக்கப்பட அமுதவெள்ளம் பெருக்கெடுத்துப் பரவியது. இவ்வாறு அமுதம் பாவிய 5 குரோச நிலப்பரப்புத்தான் பஞ்சக்குரோச ஸ்தலம் அல்லது கும்பகோணம் என்ற பெயரில் இன்றும் அழைக்கப்பட்டு வருகிறது. இவ்வாறு உலகில் மீண்டும் உயிர்கள் தோன்றிய தலமாக கும்பகோணம் அமைந்தது இந்நகரின் சிறப்பாகும். குடம் தங்கிய நிலத்தில் தானே சிவலிங்கமாக நிலைபெற்றான் இறைவன். எனவே. ஆதிகும்பேசுவரர் என்ற திருநாமம் வழங்கலாயிற்று. உடைபட்ட குடத்திலிருந்து அமுதமானது பெருகி. குளமாகத்தேங்கிப்பின் பொற்றாமரைக்குளம் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்று விளங்குகிறது.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நிகழும் இத்தீர்த்த விழா நிகழும் சித்தார்த்திஆண்டு மாசித்திங்கள் 18-ம் நாள் (1—3—1980) சனி யன்று விருஷப லக்னத்தில் பகல் 10-30க்குமேல் 12-க்குள் நடைபெற்றது. தற்பொழுது நிகழும் பிரஜோத்பத்திஆண்டு மாசித்திங்கள் 6 ம் நாள் (18—2—1992) செவ்வாயன்று நடைபெறவுள்ளது.

இந்நூலகத்தில் தமிழ்அச்சு நூற்பிரிவில் வரிசை எண் 2008-ல் மகாமக அந்தாதிக்கும்மி என்ற மிகச்சிறிய நூலொன்று பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டு உள்ளது. இந்நூலில் 50 அந்தாதிப்பாடல்களும், நான்கு கடவுள் வாழ்த்து மற்றும் காப்புச் செய்யுள்களும் உள்ளன. நூலாசிரியர், அச்சிட்ட இடம், ஆண்டு போன்ற விவரங்கள் ஒன்றும் அறியமுடியவில்லை. ஆகவே. பாது காப்பு நோக்குடன் பயன்படும் என்றெண்ணிச் சிறு குறிப்புடன் வெளியிடப் பட்டுள்ளது. கவிஞர் இப்பாடலில் சுந்தர தாதார்யன் பாதங்காப்பாம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எளிய பாடல்களில் கன்னியா தீர்த்தமென்பதற்கு விபரம் அமிர்தசரசென்பதற்கு விவரம், ஞானவான் சரித்திரம், கும்பகோணம் என்ப தற்கும் கும்பேசரென்பதற்கும் விளக்கம், ஏமவாகு மனைவி வேதாளம் நீங்கியது, சுதர்மாவும் வீரவர்மாவும் புத்திரனையடைதல், அஸ்தி என்பவள் பரிசுத்தமான கதை முதலிய செய்திகள் கூறி மங்களத்துடன் நிறைவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

மகாமக அந்தாதிக் கும்மி

மகாமக வைபவம் மாநிலந் தன்னிலே
பாமிகு தமிழினில் கும்மிபாட
நாமக டன்னொடு நான்முகன் போற்றிடும்
கோமள வல்லிதன் கொழுநன் காப்பாம் 1

அம்புவி தனக்கோ ரழகு மகுடமாம்
கும்பகோண மெனுங் குடந்தை தன்னில்
கம்பீர மாமகக் கும்மியது சொல்ல
சம்பு சதாசிவன் தானுங் காப்பாம் 2

வேலைசூ ழுலகினில் மேலான குடந்தையில்
சீலஞ்சேர் மாமகச் செழிப்பு ரைக்க
வாலை சரஸ்வதி வந்தென் னாவினின்று
பாலனஞ் செய்வாளே பாங்குடனே 3

அந்தாதிக்கும்மி யருந்தமிழ் தன்னிலே
விந்தையா மாமக மேன்மை சொல்ல
அந்தணர் போற்றிடும் அருந்தவ மேற்றிடும்
சுந்தர தாதார்யன் பாதங்காப்பாம் 4

அந்தாதி.

மன்னிய மாமகம் மாநிலந் தன்னிலோர்
பன்னிரண் டாண்டிற் கொருமுறையாம்
வன்னியாம் சூரியன் கும்பத் திருந்திட
பன்னிய குருமதி பார்த்திடுநாள் 1

பார்த்திடு நாளதிற் குடந்தையின் மாமக
தீர்த்தமது தன்னிற் றோய்ந்திடவே
பார்த்திப ரெல்லோரும் பயபுக்தி தன்னோடு
யாத்திரை செய்வாரின்ன கரணுக 2

இன்னகர் தன்னிட வன்னியாந் திசையிலே
சொன்னதோர் மாமகத் தீர்த்தத்தையே
கன்னியா தீர்த்தம் கனவமுத தீர்த்தம்
பொன்னன் தீர்த்தம் பகுதீர்த்த மென்பார். 3

தீர்த்த மதனுள்ளே தோன்று மெண்டிசையிலும்
நேர்த்தி யாய்த் திக்குப் பாலர்களும்
சீர்த்தி யாய் நின்றங்கு சோபனமாகவே
பார்த்திபர் தங்கட்கு பலனளிப்பார் 4

பலனது என்னாளும் பாரினிலித் தீர்த்தம்
நலமுடன் றோய் வோர்க்கு நன்றளிக்கும்
மலமறு மாமக மானாளிற் றோய்வோர்க்கு
பலபல பஞ்சமா பாதகம் போம் 5

கன்னியா தீர்த்த மென்பதற்கு விபரம்

பாதக மனைத்தையும் பாரினிற் றீர்த்திடும்
தீதறு தீர்த்த வகைக ளெல்லாம்
மாதுரு வாகியே வந்தங்கு நின்றார்கள்
மாதவர் தன்னிட சன்னதியில் 6

மாதவரே யருள் போதகரே தேவ
சாதகரே குருநாதரே நீர்
தீதுருபாவங்கள் சேர வனைத்தையும்
சேதஞ்செய்யும் வகை செப்புமென்றார் 7

செப்புமதைக் கேட்ட திருவுரு நாதரும்
ஓப்புடன் வந்தவர்க் கருள்புரிந்து
இப்புவி தன்னிலே ஏர்குடந்தைசென்று
நுட்பமா மாமக நாளதிலே 8

மாமக நாளதில் மன்னிய குடந்தையில்
மாமக தீர்த்தத்தி லாடிய பின்
கோமள வல்லிக் குறைவிட மாகிய
ஏமதீர்த்த மதிலாடிடுவீர் 9

ஆடுவீர்க் குடந்தைக் கலங்கார மாகவே
சூடு மாலையாய் காவிரியில்
நாடிய பாவங்கள் நாசமதாகிடும்
வாடிய மங்கைகாள் மனமகிழ்வீர் 10

மனமகிழ் வீரென்று மாதவர் சொல்லலும்
இனம் பிரியாம லெல்லோரும் சென்று
குணமுடன் குடந்தையிற் குருசிங்கமேறவே
தினவரு மென்றங்குத் தேறிநின்றார் 11

தேறிய கும்பத்தில் செகச் சோதியாகிய
சூரிய பக வானும் சேர்ந்தபின்பு
பூரண கலைமதி பொங்கு சிங்கமோ
நாரிய ரெல்லோரும் புனல் குடைந்தார் 12

புனல் குடைந்தவப் பொழுதது தன்னிலே
புனிதரா யெல்லோரும் பொறுமை யொடு
கனதவம் செய்தவர் கைகொள்ளும் பொறுமையைத்
தினமொன்று தன்னிலே சேர்ந்தோ மென்றார் 13

சேர்ந்திவர் கன்னிகைத் தேகங் கொண்டின்னீரில்
தோய்ந்ததாற் கன்னிகா தீர்த்த மென்றும்
வாய்த்ததோர் அமிர்த தீர்த்தப்பேர் வந்ததை
ஆய்ந்த பேருரைத்ததை யறிந்து சொல்வேன் 14

அமிர்தசரசென்பதற்கு விபரம்

அறிந்துமே நான்முகன் ஆதிபகவனைச்
சிறந்தடி பணிந்து தான் தோத்தரித்து
பரந்த விப்பாரினைப் பரவைதான் மூடிடப்
பொருந்தும் பிரளயம் போந்திடுமே 15

போந்திடப் பாரினில் பீஜவகை யெல்லாம்
சோந்துமே நாசமாய்த் துலைத்திடுமே
ஏந்தும் வகை யெனக்கே தேனுமோதுவீர்
பாந்தட் பரிவனே பணிந்தே னென்றார் 16

பணிந்த வன்நான் முகந்தன்னைப் பரமனும்
குணமுடன் குடமொன்று கொண்டதிலே
நனிபீஜவகை யெல்லாம் நல்லமுதமாக்கி
நினைவுடன் குடமதில் நிரைப்பு மென்றார் 17

நிரைப்பிய குடமதை நூலதனாற் சுற்றி
தருப்பை புரிநூலும் சாத்திய பின்
திருப்பொலி குடவாயைத் தேங்காயதால் மூடி
பொருப்பதின் தென்பாகம் வையு மென்றார் 18

வையுமென்று சொன்ன வார்த்தையது கேட்டு
துய்யனான் முகனும் தோத்தரித்து
நொய்ய பீஜமெலாம் நுண்ணமுத மாக்கி
செய்யமேரு தென்பாகம் வைத்தார் 19

வைத்தவர் மேருவின் வன்முடி தான்சென்று
மெய்த்தவச்ச மாகி மேவி நிற்க
உத்தபிரளய மோர் மாரி பொழிந்திட
சுத்த ஜலமாகத் தோன்றிட்டதே 20

ஜலமது பெருகவே ஜலமனைத்தும் மூழ்கிச்
சிலநாளிற் சின்மலை மூழ்கியது
குலவறை மீதிட்ட கும்பத்திடை செல்லச்
சலமதில் மிதந்ததே தண் குடந்தான் 21

மிதந்த குடந்தெற்கில் வெகுதூரம் வருகவும்
உதகம் வற்றிப் பாரில் உற்றுநிற்க
பதறுங் கிராதனாய் பார்ப்பதி பாகனும்
சிதறமுத கடம் தேடலுற்றார் 22

தேடி வருமந்த சிவபிரான் குடமதை
நாடி யொருகணை நய்ய வெய்தார்
வீடிய வக்கணை வன்குட வாய்பாய
ஓடியதே சுதை யோஜனைக்கே 23

ஓடிய வமுதம் உற்ற பொற்றாமரை
கூடிய மாமகக் குளமதிலும்
நாடியே தங்கிய நற்காரண மதால்
கூடினாரமுத சரசெனப் பேர் 24

அமுத கடமதில் ஐம்முகக் கடவுளும்
அமர்ந்து பரஞ்சோதியாகி நின்று
எமதடைக் கலமாகின்ற வடியார்க்கு
உடையுடன் தரிசனந் தருவோ மென்றார் 25

கும்பகோணமென்பதற்கும் கும்பேசரென்பதற்கும்

தருவோமென்று சொல்லித் தானுமக் குடத்தின்
உருவங் கொண்ட வொரு காரணத்தால்
திருவமுத குடாசு ரெனப்பேரும்
திருக் குடந்தையென ஊரின் பேராம் 26

பேரா மாமகப் புண்ணிய தீர்த்தத்தில்
நீராட நேர்பலன் நேர்ந்துரைப்பேன்
தீராவினைகளைத் தீர்ப்பதுடன் பின்னும்
கோரிய வரங்களைக் கொடுத்திடுமே 27

கொடுத்திடுமே வரன் கொழுநரர் சுரருக்கும்
தொடுத்திடும் விரதத்து நாரியர்க்கும்
விடுத்திடும் நாரியர் வந்தி வகைகளை
மடுத்திடும் பஞ்சமா பாதகத்தை 28

ஞானவான் சரித்திரம்

பாதகத்தைத் தீர்த்த பழையகதை யொன்று
மாதவர் சொன்னதை மகிழ்ந்துரைப் பேன்
தீதினிற் சிந்தையைச் செல்லவிடாமலே
காது கொடுத்திதைக் கண்டு கொள்வீர் 29

கண்டு கொள்வீர் தவக்கண்வரின் மரபினில்
உண்டாகிய யக்கிய சீலரென் போர்
பண்டை முறைப்படி பைங்கூர்ம யாகத்தால்
அண்டர்க் கவிர்ப்பாக மளிப்போ மென்று 30

அளிப்போ மென்று சொல்லி யக்கணம் சங்கர்ப்பம்
களிப்பாகச் செய்தவர் கான் முளையை
விளித்து நீகச்சபம் விரைவினிற் கொணர்வாயேல்
சுளுவினில் யாகத்தைச் செய்வோ மென்றார் 31

செய்வோமென்று சொன்ன தந்தைசொல்தான் கேட்டு
செய்பதோர் ஞான வான் சுறுசுறுப்பாய்
வெய்ய வருணனை வேண்டியவணிற்க
நொய்ய வினையதால் நேரவில்லை 32

நேராமனாட் சென்று நேர்கூர்மம் வருமுன்னே
தீராத பசிதாகத் தீம்பதனால்
பேராம் சீலவதி பதியக்கிய சீலரும்
மாறாத பதவியை மகிழ்ந்தடைந்தார் 33

பதவியடைந்ததன் மாதா பிதாவையும்
பதறி ஞான சீலன் பார்த்தழுது
சிதறாமற் கிரியைகள் சீராக முடித்திட்டுச்
சதிராக நைமிசம் சாரலுற்றார் 34

சாரவு நான்மறைத் தேர்ந்தவ ரெல்லோரும்
ஆராமந் தனுள் ளடங்கி நின்று
பேரான பாதகன் பேய்முகங் கண்ணினில்
நேராத படிக்கிங்கு நிற்போ மென்றார் 35

என்றவர் பாதத்தில் ஏமதண்ட மெனச்
சென்றடி பணிந்து தோத்தரித்து
எந்தனிட பாபம் எவ்விதந் தீருமோ
அந்தவகை யெனக்கருள் புரிவீர் 36

அருள்புரிவீ ரென்று வந்தணண் சொல்லவே
அருந்தவரவிமுக நோக்கிச் சொல்வார்
பொருந்திய வூழ்வினை போந்திப் பிறவியில்
வருந்திய தென்றுமே வகுத்துரைத்தார் 37

வகுத்ததோர் பாதகம் வலியற்றுப் போகவே
தகுத்ததோர் சாந்தி நீர்தயை புரிவீர்
தொகுத்த புராணங்கள் சோர்வறக் கற்றோரே
புகுந்தேன் சரணென்றான் பாதத்திலே 38

பாதத்தில் வீழ்ந்ததோர் பக்குவ ஞானிக்கே
ஏதுரைப்போ மென்று யேங்கி யிந்த
பாதகந் தனக்குப் பிராயச்சித்த மெங்கும்
ஓதவில்லை யென்று மோர வுற்றார் 39

ஓர்ந்தவர் சொன்னார்கள் உற்ற கும்பகோணம்
தேர்ந்த தோராமுதத் தீர்த்தங்களில்
சார்ந்துமே மாமக நாளது கண்டுநீர்
தோய்ந்திடவே பாபந் தீர்ந்திடுவீர் 40

பாபந் தீருமென்ற பரிசுத்த வார்த்தையை
நேமமாய்க் கேட்டவன் வன்னெடி தன்னிலே
கோப மடக்கியே கும்பகோணஞ் சென்று
மாமகந் தன்னி னீராடலுற்றான் 41

உற்றதோர் ஞானவான் உறுபாப நீங்கவே
சற்றுங் குறைவன்றித் தாரணியில்
நற்றவந் தன்னோடு நற்குழவி யோடும்
மற்றுங் குறைவின்றி வாழ்ந்திருந்தான் 42

ஏமவாகு மனைவி வேதாளம் நீங்கியது

வாழ்ந்திருந்தான் யேமவாகுவெனும் வேந்தன்
வேதாளம் பிடித்த மனைவியோடு
மாழ்கிய மனத்தனாய்ப் பூசுரரைக் கண்டு
தாழ்ந்தொரு சாந்திதான் சாற்று மென்றான் 43

என்றதோ ரரசனை யேர்தவத் தோர்களும்
சென்றுமே கங்கையிற் றோய்க வென்றார்
நன்றென்று சென்றவர் கங்கையில் மூழ்கவும்
சென்றன ரமுத மாவா வியிலே 44

அமுதமாவாவி யினருங் கரைச் சேரலும்
குமுறிய வேதாளம் சுலோசனையை
தமியேனைக் கரையேற்றி தந்ததாய் நீயென்று
அமர வடிவொடு அறைய லுற்றான் 45

அறைந்த வன்றன்னை நீயாரென்று வினவலும்
உறைந்த வேதாள நான்னுன்னருளால்
துறந்து நானக்கதி தொல்லுல கோரேற்ற
சிறந்த தோர் சொர்க்கம் சேர்வே னென்றான் 46

என்றவந் தன்னைநீ எங்கள் வரவையும்
நன்றாகச் சொல்லென நயந்திரப்ப
தோன்றுசேர் பாவங்கள் துலையவின் னீராடச்
சென்றன ளுங்களைச் சேர்த்தே கங்கை 47

சுதர்மாவும் வீரவர்மாவும் புத்திரனை யடைந்தது

சேர்ந்த கீர்த்தியுடை திரல்வீர வர்மாவும்
தேர்ந்ததோர் வேதியன் சுதன்மனுமே
ஓர்ந்தின் னீராடியே உற்றதோர் மகப்பேறு
நேர்ந்தார்க ளென்பதை நெடியோர் சொன்னார் 48

அஸ்தி என்பவள் பரிசுத்தமான கதை

நெடியமா காலமாய் நீள்பாப மியற்றிய
கொடிய வஸ்தியென்ற குறைநடையாள்
வடிவாய மாமக வாவிநீ ராடமின்
இடையாகி மங்கள ரூபமுற்றாள் 49

மங்களம்

மங்களம் மாமகக் கும்மி — படித்தோர்க்கும்
மங்கள மிதனைப் பாடினோர்க்கும்
மங்கள மிக்கும்மி கேட்போரனை வோர்க்கும்
மங்களம் மன்னிய மறையோர்க்குமே. 50

முற்றிற்று.

❀

PUBLIC LIBRARY MOVEMENT IN TAMILNADU:

CONCEPTS, STRATEGIES AND RESPONSES

By Dr. C. PALANIVELU,
Director of Public Libraries,
Tamilnadu.

The Tamil Nadu Public Libraries Act, 1948 the first of its kind in India, was brought into force from the year 1950. Under the provision of this Act the following units are functioning in this state :

1.	State Central Library (Connemara Public Library)	...	1
2.	District Central Libraries	...	18
3.	Branch Libraries	...	1530
4.	Mobile Libraries	...	9
5.	Part-Time Libraries	...	826
	Total	...	2384

Under the jurisdiction of these Libraries the following services are rendered :

1. Mobile Library Service
2. Home Delivery Service

3. Library Service for Children
4. Library Service for prisoners in Jail
5. Library Service for public personnel
6. Library Service for estate workers and remote settlers on the hills
7. Hospital Library Service
8. Rural Library Service
9. "Out-reach" or Part-time Library Service
10. Library Service for Students
11. Library Service for research scholars and competitors for various services.

Still we have miles to go before we would achieve a satisfactory level of Library Service in this State. New concepts and strategies evolved and adopted all over India would form the basis for right steps in the right direction to achieve the desired goals. National level seminars of this kind would go a long way in realizing these objectives.

The purpose of this Seminar is to provide in-put for the development of a model of Public Library objectives by the Directorate of Public Libraries which can be used by individual Libraries to create their own objectives, development plans and strategies for implementation. It is going to be a contribution to an on-going discussion rather than a treatise or manual on the subject.

Before and since the inception of Connemara Public Library, the first ever public library established by tax money in this State on 22nd March. 1890, private support had been a crucial element in pubic library development.

One may argue that private fund-raising by Public Libraries may suggest to the public that private money can replace crucial tax money and decrease Library cess revenue. But it has been established beyond doubt that private fund-raising effort is a way to accomplish Library goals and provide services that would otherwise be impossible. Private support supplements tax support in creating a degree of excellence.

This view is consistent with India's socialistic stance in which contemporary philanthrophy is recognised as being primarily concerned with the improvement of life for all members of society Public Libraries represent important informational, recreational, character-building, personality moulding, culture - bearing and nation - building elements in this philanthrophy. Hence, it is not surprising that the librarians, the Directorate of Public Libraries and the Government of Tamil Nadu are interested in exploring new possibilities for raising support to public libraries.

The Government of Tamil Nadu have given eight programmes with a view to building a broader public base and to making the Library an attractive and vital component of the local community. The programmes are :

1. To acquire free site for every library in Tamil Nadu
2. To enrol every educated person as a member of the Library
3. To fulfil the basic requirements of the libraries such as racks, furniture, utensils and electrical fittings through public donation
4. To open part-time libraries at the rate of one to each library.
5. To get books, dailies and periodicals through public donation, to every library.
6. To enrol patrons to every library and develop library movemet
7. To house every library in its own building by the end of the 20th century
8. To give every library for adoption by bank or business house or industrial houses for sustained development.

Public response to those programmes is very enthusiastic and our librarians have got indelibly imprinted in their mind the names of many individuals, families, business houses, industrial groups, societies and local bodies who have contributed liberally to the Library movement.

In the last three years, i. e. from 1988—89 to 1990—91, the librarians, and the entire Library officers amassed enormous public support for each and every programme.

1. FREE SITES :

There are 1558 Libraries in Tamil Nadu. As on 1—4—88, only 145 libraries had their own sites. Own site is a prerequisite for sustained growth of a library. Once the suitable site is obtained, building, compound wall and trees come up in due course. These developments will lead to enrichment of libraries with more books, dailies and periodicals and to the establishment of separate sections for women, children, student and general public.

The cost of land is an ever increasing phenomenon not only in urban centres but in villages too. Libraries cannot afford to buy required sites paying the market price. Hence, an appeal was made to the public to donate land liberally to public Libraries. During the last three years our librarians succeeded in obtaining 1543 sites varying in extent from 5 cents to 100 cents and in value from Rs. 5,000 to Rs. 15,00,000/-

	No.	Market Value	Guideline Value
		(in lakhs)	
Total No. of sites obtained freely	1543	1000	425
No. of sites registered to libraries by private individuals ...	311		

No. of sites registered to
libraries by local bodies 364

No. of sites given to
libraries through resolution
by local bodies 868

It is in the fitness of things that I mention here the names of some generous persons who have made donations, large-heartedly, for this noble cause. One Mr. Periakaruppa Nadar from Sivakasi has donated 12·5 cents of land valued at 8/- lakhs in the heart of Sivakasi Town, Kamarajar District. Tmt. Santhammal from Periyar District donated 15 cents, worth four lakhs at Gopichettipalayam Town. Librarians and District Library Officers all over Tamil Nadu have secured 1543 sites. Guideline value of these sites is 425 lakhs (market rate 1,000 lakhs)

Some of the notable donors who donated sites worth more than two lakhs are :

1. Thiru R. K. Narayanasamy, Sirumugai, Coimbatore District.
2. Rotary Club, Coimbatore South.
3. House Building Co-operative Society, Ramanathapuram, Coimbatore.
4. Thiru Pasuviah, Karamadai. Coimbatore District.
5. Thiru D. Varadarajan. Avarampalayam, Coimbatore Dt.
6. Tmt. Vasantha. Andipatti, Madurai District.
7. Vedavalliammal Charity, Tindivanam, South Arcot Dt.
8. Thiru Thangavelu Pillai, Tholar, South Arcot Dt.
9. Thiru Murugesapillai, Nanguneri, Tirunelveli
10. Besides this hundreds of sites donated by public are worth more than a lakh each.

II. Our second programme is to enrol every educated person as a member in the library. As per the act, every village

with more than 5,000 population should have a library. There are 590 villages (as per 1981 census) with more than 5,000 population having no libraries, which indicates the inadequacy of number of libraries in the State. Those Libraries which are in existence also do not have adequate books, dailies and periodicals. Even the available reading materials are utilised only by about 10% to 15% of the educated population. The first and foremost task of the department is to bring every educated person into the library fold so that the available library resources are fully utilised.

Public Library Movement gains importance and momentum only when more and more members are enrolled. Enrolment of members is the most vital aspect of library movement for various reasons. They are :

1. Numerical strength of member itself is a strength

2. Larger enrolment results in greater demand for
   - a) Reading materials / books, dailies and periodicals, building
   - b) Furniture
   - c) Lighting
   - d) Aeration and Ventilation
   - e) Audio / Video facilities etc.

3. Larger membership strength results on
   - a) greater insufficiency
   - b) greater dissatisfaction
   - c) greater demand
   - d) greater representation
   - e) greater compulsion
   - f) greater justification
   - g) greater attention
   - h) greater rectification / fulfilment.

Demand for fulfilling the requirements of a library in isolation may be ignored as insignificant. Demand for fulfilling

the requirements of a library in isolation may be ignored as insignificant. Demand for fulfilling the requirements of a public library by the public cannot escape the attention of the planners. This is possible through enrolment.

Caution Deposit increases with increasing membership in Libraries. Interest accrued from the caution Deposit and annual subscription paid by the members facilitates the Libraries to acquire more reading materials. There are 19.03 lakh members all over Tamil Nadu.

Enrolment drive has added about 3·54 lakh members to our Libraries in Tamil Nadu during the last three years. Directorate of Public Libraries has planned to enrol 100 lakh members by the end of 20th century.

Total no. of Library members till 31—3—88	...	15·49	lakhs
New members added from 1—4—88 to 31—12—90	...	3·54	lakhs
	Total	19·03	lakhs

III. Public Libraries do not have adequate book-racks, furniture, utensils, electric fittings etc. Every Library has to be provided with a book-rack costing Rs. 4,000/- for every 800 books added. This is an annual feature for which about sixty lakhs is needed.

Books which are in great demand get worn out soon. Periodical re-binding is necessary to preserve those books. On an average 10% of the total stock has to be given for rebinding every year at a mean cost of Rs. 4/- per book. Any Public Library with a stock of 10,000 books needs four thousand rupees for this purpose. The state needs sixty to seventy lakhs of rupees for this purpose every year. Though the total cost is phenomenal it should be incurred regularly. Otherwise those books' which are in great demand will all be lost soon and the books which are

not in demand will remain in the shelves rendering the Public Libraries unattractive.

It is not possible to provide these facilities from library cess collection, for cess collection is sufficient only for the purchase of books, and periodicals, payment of rent and electricity bills and for meeting contingent expenditure.

Hence, the Government of Tamil Nadu initiated the programme to mobilise public support for these requirements. This programme has given opportunity to everyone in society to contribute to the library movement in this state. Those who would contribute four rupees could help getting a book re-bound. Those who pay forty rupees help buying water jugs, electric fans are obtained from those who offer four hundred rupees, book racks are obtained from those donors who can afford four thousand rupees. The uneducated public also willingly participate and liberally donate to fulfil the library needs. They donate very valuable things such as tri-cycles, bi-cycles, water-coolers, water filters, colour TVs, VCRs, mike system, emergency lamps, steel cub-boards, book-racks, wall-clocks, chairs and tables.

So for this department has obtained articles worth of Rupees 105 lakhs all over Tamil Nadu during the last three years. Most of the libraries are self-sufficient as a result of donations from the public.

IV. There are 590 villages with more than 5,000 population as per 1981 census having no library in Tamil Nadu. This number will be higher with reference to 1991 census. Not only these villages, but the villages with less than 5,000 population also must be provided with library facility.

In our public library, on an average, only about 10 to 20 percent of the total stock of books are under circulation among members. Bulk of the printed resources remains in the racks. These resources could be utilised in adjoining villages by opening part-time libraries.

The Directorate of Public Libraries, Government of Tamil Nadu, is striving actively to take reading materials and programmes to the people who are not accustomed to coming to the library. Librarians are exploring ways to stimulate people, particularly the backward groups and remote settlers who do not have library use in their backgrounds to take advantage of the library services and utilise them. Our major approach is 'Outreach' taking part-time library services to remote and smaller villages and backward communities.

Opening a part-time library in a village without local support and involvement still remains a wasteful exercise. To ensure the participation of the local public, the Public Libraries Department has laid down four conditions to be fulfilled by the villages for opening a part-time library in their villages. They are

1. 5 to 10 cents of land to be registered with the Local Library Authority concerned.
2. Rent-free building.
3. Rs. 2,000 or furniture worth Rs. 2,000.
4. At least 100 members to be enrolled.

There is an overwhelming support for this programme all over Tamil Nadu. Just two decades back, the situation was entirely different. Even for a regular library local people were not ready to give a building for reasonable rent. A number of libraries were closed down or shifted to other revenue villages for want of building on rent. Today the need for a public library is strongly felt by one and all.

All over Tamil Nadu 826 part-time libraries have been establised after getting all the four conditions fulfilled by the local public. Some of the part-time libraries are more popular and they serve better than the regular libraries. For example the part-time library which was established on 9—3—90 at Athipatti village, Kamarajar District, has got 1050 members to-day. The villagers have contributed 5 cents of land, 600 sq. ft. pucca building valued at Rs. 1.75 lakhs and furniture worth Rs. 10,000 to this part-time library.

Number of books, dailies and periodicals published are constantly increasing. On an average the publication's registered a 5-fold increase during the last two decades. During the same period the cost of published materials increased five times. But the expenditure was a disproportionate 25-fold, which made the task of acquiring these reading materials extremely difficult. Expenditure was further enhanced due to increase in the number of Public Libraries during that period. The Library Cess income has not kept pace with the increase in additional needs.

In this context, the fifth programme i. e. to get books, dailies and periodicals through Public donation to every library, is highly relevant and purpose-oriented. Valuable books which are no more useful to the owner may be donated to the library. A weekly magazine purchased by a family is gone through by the members of the family on the day it is purchased. That magazine though valid for next six days remains idle and is disposed of as waste paper. Instead of discarding this magazine the family could donate it to the library on the second day so that the readers conld use it for the rest of the week. Public may also subscribe to any magazine for direct supply to the Local Library.

Books and Periodicals are liberally donated by public all over Tamil Nadu. Public Library at Thirur, Chengai-Anna District is supplied with 8 journals by the Department. Thiru Palani, Grade III Librarian, Thirur is getting seventy nine journals through public donation. This library has become extremely popular, and is being intensively used by the public after the implementation of this programme. All over Tamil Nadu books worth 5 lakhs and journals worth 3.24 lakhs have been donated by the public.

Public Libraries do require the partonage of the public. Most of the Public Libraries are manned by only one Grade III Librarian. He works in isolation. There is no one with whom he could discuss, and plan for the library movement in that locality. Librarians need support, guidance, encouragement, manpower and public participation for developing public awareness to library use. In order to provide these basic requisities the

Government of Tamil Nadu introduced the programme of enrolling patrons for each and every library. Under this programme one who pays Rs. 1.000 to any public library is enrolled as a patron of that library. This amount is kept in the long term deposit. The interest accrued from the deposit is utilised for the purchase of a journal of the patron's choice and supplied to the library under his seal. That journal will be supplied to the public library for ever under the name of the patron concerned.

Patron for a library by whom learning process is patronised
Continuous education is patronised
Self thinking is patronised
Clarity and Motivation are patronised
Development of individual and society are patronised
A link for an individual with
Book
Library
City
Country
World and
Universe are patronised.

This programme has been extremely popular all over Tamil Nadu during the last six months right from the time of its introduction. Already there are more than three thousand patrons enrolled for our public libraries in Tamil Nadu. Tiruchi District with 95 libraries has enrolled 461 patrons already. The Trichi District Library Officer, the ever active and dynamic Mr. Krishnan is confident of enrolling atleast one thousand patrons by the end of 1991.

The Industrious District Library Officers, Mrs. Shereen Ahmed, Chengai-Anna District and Mr. Natarajan, Salem District, have already enlisted 365 and 311 patrons respectively. One Mr. V. Purushothaman, Grade III Librarian, Guduvancheri has enrolled 48 patrons to his library. He is confident of enrolling 100 patrons by the end of this year. All over Tamil Nadu there are 3,000 patrons who contributed 30 lakhs of rupees within the last six months. This has resulted in an addition of three

thousand new journals to our public libraries. This is an on going programme. The Directorate of public libraries envisages to enrol at least One lakh patrons at the turn of this century.

Mr. Arumugasamy, Coimbatore, an industrialist, has enrolled himself as patron for all the 105 libraries in his native district Coimbatore.

Thiru Nalli Kuppusamy Chetty, Nalli Silks, Madras has donated Rs. One lakh to Connemara Public Library and enrolled himself as patron of that library.

Thiru V. Kannapan, V. K. N. Industries, Trichy donated Rs. Eighty Thousand and enrolled all the leading personalities of Tamil Nadu as patrons of District Central Library, Trichi.

VII. Most of the Public Libraries are located in rented and rent-free buildings even after three or four decades of existence. These buildings are generally too old, too small leaky. devoid of adequate windows, ventilation and light. Owners are particular about vacating the libraries. Suitable buildings are not readily available. Where they are available, they are situated too far away from the centre of the settlement. Even for that the owners demand at least ten-fold rent. Frequent shifting of libraries is a very great handicap for its members and visitors.

Permanent solution to this problem is to acquire own building for every library in Tamil Nadu. As on 1—4—88, there were 115 buildings of our own. The Government of Tamil Nadu envisaged a massive programme to locate all the Public Libraries in own buildings by the turn of the 20th Century. During the last three years 116 buildings were constructed. Apart from that the Government of Tamil Nadu also drafted a new scheme namely "Project A: Minimum Buildings Programme." Under this programme two types designs of library buildings have been evolved for libraries serving a population of less than 15,000 and more than 15,000 at a cost of One lakh and Two lakhs respectively. So far 251 buildings under One lakh scheme and 18 buildings

under Two Lakhs Scheme have been sanctioned. Altogether 385 buildings were added during the last three years.

Buildings are also being donated by private individuals. One Mr. Ramachandra Iyer Sirumugai, an octogenarian has donated his entire property consisting of 15 cents of land. six shops and three houses valued at Fifteen Lakhs to the library. He has also given his savings of Rs. 40,000 with the bank, to the library. Above all, he has nominated Thiru Muthusamy, Grade III Librarian to perform his last rites after his death. According to him " donation to educational institutions is useful to a particular age-group. Donation to a temple is useful only to the people of a particular religion. Donation to community hall etc may be useful only to a particular community. Donation to library ensures benefit to all age-groups. people of all religions and all communities. Hence donation to the Public Library Movement is the real, superior and purposeful one."

The major benefactor of libraries, of course, was Andrew Carnegie of the United States. He donated $ 56,162,622 to construct 2,509 library buildings in the English-speaking world. He gave grants and gifts to libraries in 1406 communities to the turn of $ 39,172,981. In 1913, he created the Carnegie United Kingdom Trust (CUKT) with a capital of £ 2,000,000 and indicated that Libraries were a high priority. It is true that in volume of money Mr. Ramachandra Iyer cannot be compared with Mr. Andrew Carnegie of the United States, but in spirit and dedicated the former stands out superior to the later.

Public Library is the most economically effective educational institution evolved by mankind. But these institutions are of limited use if they are under-equipped. with all the seven programmes implemented in the field. we are still to avail more of reading materials, furniture, buildings, patronage and participation for our public libraries i. e. the depository of wisdom of great thinkers of past and present.

Requirements of a public library are too many in variety and value. All our earlier programmes helped approaching educated

and uneducated, rich and poor, young and old and in short everyone in the vicinity of a public library for its all-round development. Still there is a vast gap between availability and requirements to be bridged by public participation.

Many banks, industrial houses, financing institutions business houses, Rotary Clubs and Lion's Clubs have adopted city parks, bus shelters, traffic islands, road medians, slums and villages in order to ensure all-round and sustained development. Public libraries could also derive benefit from these organisations. Hence, the Directorate of Public libraries, Government of Tamil Nadu adopted programme " to give every library for adoption by banks, business houses, industrial houses " etc.

The State Bank of India, Yanaikkal branch has adopted a local library. This programme is well received and the department is confident of getting very good support.

It was felt that librarians tend to have poor self-images. They appeared to view themselves as ill-treated and believed that society did not respect them or value their work. They were in need of motion, force, advancement, activities, vision, innovation and momentum. All the eight programmes envisaged by the Government of Tamil Nadu and implemented by the Directorate of Public Libraries have given the long-awaited and much-needed impetus to convert the goodwill of the librarians with Public into phenomenal success for every programme. As appetite increases as it is fed on, appetite for success also increases as one begins reaping success. During last three years the librarians have obtained donations to the tune of twelve crore rupees in the form of sites, buildings, additional members, furniture, reading materials and patrons. After experiencing unconditional support from the public, the Librarians have become creative, foresighted, innovative, industrious and above all, self-confident.

SECOND WORLD MARATHI CONFERENCE MOKA, MAURITIUS

Speech of SHRI SHARAD PAWAR

CHIEF MINISTER, MAHARAHSTRA [INDIA]

APRIL 26, 1991.

I am extremely happy to be present at this Second World Marathi Conference. The First World Marathi Conference was held in Bombay. the capital of Maharashtra, in August 1989. Hon'ble Mrs. Sheilabai Bapoo, Mauritian Minister of Labour, Industrial Relations, Women's Rights and Family Welfare, was the Chief Guest at the Conference. It is at her invitation, extended at that time, that the Second World Marathi Conference is now being held in Mauritius.

Though I have been welcomed at this conference as the Chief Guest, I consider it my bounden duty and privilege to welcome you all here in my capacity as the President to the Jagatik Marathi Parishad.

Mahatma Gandhi was the first ever Indian leader to visit Mauritus. Gandhiji landed at Port Luis of Mauritius on October 30, 1901 in the course of his voyage from South Africa to India. On November 19, 1901, he left here for Porbunder on his return journey. During this 20-day stay here, he met a number of Indians. He was also accorded public felicitations by the Indian community on November 13 and 16, 1901. During his stay, he paid a visit to this town of Moka.

It is indeed a happy augury that the World Marathi Conference, the first to be held out of India, is being organised

in the auditorium of this institution established in memory of the Mahatma in the very place which was sanctified by his visit.

Following the ban on slavery in 1835, labourers were brought from various provinces of India to work in the sugarcane farms in Mauritius. They included a considerable number from Maharashtra. In course of time, different linguistic groups of these labourers settled in different parts of the island. The Marathi-speaking labourers generally chose Black River region for their settlement. This was because of the hill ranges in this region, which, though small in size, must have reminded them of the Sahyadri ranges in their own homeland of Maharashtra. It was as if to keep their nostalgic memories ever-fresh that the Marathi settlers mainly hailing from the Konkan and the upper Ghat, must have chosen this part of the island country. Thousands of nautical miles separated them from Maharashtra, but the familiarity of the terrain must have intensified their attachment towards their motherland. The same attachment made them strive to preserve and hand down to furture generations the heritage of their language, traditions and culture, which they had brought along with them.

For the first generation that landed here, Maharashtra was their motherland. For their next generation, Mauritius was their motherland and Maharashtra the land of their forefathers. But, for later generations, their ancestral heritage of language, traditions and culture became the most effective means to preserve their social ethos. That is why the Marathi community here makes every effort to retain their original Marathi character even though they may be unable to speak Marathi fluently and to understand the chaste language in the spoken form. Every Maharashtrian anywhere in the world would be proud of this attachment of his Marathi brethren in Mauritius.

Mauritius is one of the most tantalisingly beautiful and idyllic islands in the world. The famous writer Mark Twain has aptly said that God must have created Mauritius as a model of the heaven before creating the heaven itself ! One can experience

the truth of his observation while watching the fascinating bounty of the natural beauty of Mauritius.

Like India, this country was also under the colonial rule of the British for nearly 150 years. Mauritius achieved Independence in 1968, nearly 20 years after India. Thanks to the determined efforts put in by the Mauritians, this country has made spectacular progress in this short span of time. The Marathi community here has made its due contribution to this progress. It is a matter of great pride not only to you but also to all of us.

The Indian migrants in Mauritius are quite in a big number. Many people from various countries have settled in this island during the last 150 years. This has brought about a beautiful confluence of several cultures in this island. As in India, unity in diversity is evident here also. The society here which encompasses several communities like Indians, Chinese, Europeans representing various religions and races and speaking a variety of languages, celebrate festivals of all its constituents with great zeal. These festivals include Diwali of Hindus, Pongal and other Tamilian festivities, Moharrum, Christmas, the Chinese New Year and so on. The local language of Creol has brought the various communities together. The social integration brought about by this language is remarkable.

The Jagatik Marathi Parishad has been established to accelerate and streamline the efforts for the development of Marathi language and culture and to organise the Marathi speaking people on an international level for the purpose.

With Marathi-speaking people spread out in various countries across the world, their language is also steadly gaining international status. There was, therefore, an imperative need for a forum where a representative gathering of the Marathi speaking people scattered all over the world could be held and where they could exchange their experiences and understand each others' joys and sorrows, and which could promote mutual co-operation among them, further strengthening their ties of

affection with the motherland and language. The Jagatik Marathi Parishad has been established to fulfil these objectives.

The youth in Maharashtra should benefit from the expertise in Science and Technology and Industry gained by their Marathi brethren settled in several parts of the world. There should be growing exchange among the Marathi-speaking people in all fields which could promote their cultural and material development. This is also an objective of the Parishad.

The Marathi-speaking people staying abroad are understandably worried that they are getting alienated from their moorings of their mother tongue. Their stay in foreign countries has served their link with the Marathi language. It is also natural that their children born and brought up in an alien ambience and foreign cultural ethos are not as respective as themselves, about the understanding and use of the Marathi language. The new generation cannot be blamed for this apathy, even though it is natural that the Marathi-speaking people should desire that their progeny should be interested in Marathi and that they should preserve the cultural heritage of their families.

Of late, even in Maharashtra, as in the rest of the world, the effect of the increasing domination of English on the Marathi language and culture has become a matter of concern. With the formation of Maharashtra State in 1960, the dream of the Marathi-speaking people for a unilingual State became a reality. But, the demand for a respected position for Marathi in Maharashtra in spite of the status of official language granted to Marathi appeared odd to many. Marathi suffered acute regression not only in economic and commercial fields but also in education and other spheres. People, therefore, began to increasingly realise that some measures were urgently required to give Marathi its due as the official language and to promote the development of the language and culture, propagate it, and ensure systematic, concerted and constructive efforts in all fields of education, administration and public life irrespective of political barriers or affiliations for the attainment of this objective.

The great Marathi poet and dramatist Dnyanpeeth Award laureate Tatyasaheb Shirwadkar alias Kusumagraj adorned the presidentship of the First World Marathi Conference. In his presidential speech, while expressing happiness at the meeting of the Marathi-speaking people from all over the world, he had expressed his anguish at the increasing aggression of English in Maharashtra and at the fact that even after a long period since independence and formation of Maharashtra as a unilingual State, Marathi had not received its rightful place of honour. There can be no disagreement about the necessity of learning English as an important international and link language. But, at the same time, it is imperative that Marathi is not eclipsed by English either and that the propagation and development of Marathi is not hindered by English in any way.

I am happy to inform you that the Government of Maharashtra, after careful consideration, has initiated necessary steps in this regard. Taking note of the earnest sentiments expressed by the respected Tatyasaheb Shirwadkar and other distinguished personalities at the First World Marathi Conference, the Government had organised a meeting to discuss and decide on the use of Marathi in the field of education. In the light of the deliberations of the intellectuals attending that meeting, the Governments is seriously taking some steps regarding the teaching and learning of Marathi language. Henceforth, Marathi will be a compulsory subject upto Standard X in the school curriculum in the State. At the same time, a high-power committee has been set up to ensure use of Marathi in all official activity in the State.

Sometime ago, I had gone to attend a programme of the Maharashtra Samaj at Tanjovoor in Tamil Nadu. I took the opportunity to visit the Saraswati Mahal Library established by Maharaja Sarfoji. Ancient manuscripts in the MODI script belonging to the royal family of Bhosales are still preserved there. But, since the MODI script is almost extinct, the manuscripts are of little use. The Government of Maharashtra had under-

it consideration proposals to get these manuscripts microfilmed for being taken to Maharashtra to be transcribed in the Devanagari script and to publish the same and also to encourage propagation of Marathi among the Marathi community in Tanjavoor. Some classes teaching the MODI script have already been started in Bombay at the instance of our Parishad.

As part of the scheme to introduce to the new generation old and famous artists who have now gone into oblivion, an exhibition of the exquisite articles created by the late Baburao Painter was organised by the Parishad last year in Bombay on the occasion of his birth centenary. The venture received a rousing response. The Government of Maharashtra, only two years ago, decided to provide in the annual budgets a sum of Rs. 25 lakh for helping the institutions of the Marathi community in Greater Maharashtra. The implementation of that decision has commenced.

Similarly, a donation of Rs. 25 lakh for the construction of a Maharashtra Bhavan in Mauritius has already been announced by the Government of Maharashtra. In view of the present critical position of foreign exchange, the Government of India has sanctioned only Rs. 5 lakh for the purpose. I am glad to hand over a cheque for the same amount to the Maharashtra Mandal on behalf of the people of Maharashtra. It is difficult to provide financial assistance to the organisations of the Marathi community in foreign countries because of the present paucity of foreign exchange. But, the Parishad does have a scheme to arrange regular supply of Marathi books, periodicals etc. This will certainly help the linguistic and cultural exchange between the people from Maharashtra and Greater Maharashtra further strengthening ties among them. The Parishad will certainly consider similar suggestions for our bonds.

Sugar has played a dominant role both in the pre-Independence and post-independence period in Maharashtra

as well as Mauritius. The sugar industry has been in existence for the last 150 years in Mauritius as sugarcane is the main agricultural produce here. Despite the ample production of sugarcane in India, the sugar industry made its beginning only around 1930 in our country. Prior to that. India imported sugar mainly from Mauritius which was known as *Morus* Sugar. A massive movement for use of indigenous goods was launched in 1905 following fhe partition of Bengal. As part of the movement, all foreign goods including imported sugar were boycotted. The Morus Sugar produced in the sugar factories of the erstwhile white owners in Mauritius was also boycotted.

It was in this context that Lokmanya Tilak in an editorial "Jaggery or Sugar" in his 'Kesari' had expressed displeasure that India imported sugar from the distant island of Mauritius in spite of the sugarcane produced on a large scale in the country. Lokmanya Tilak had suggested that some Indian youths be sent to Mauritius to learn the process of sugar production so that the indigenously produced sugarcane could be used for the purpose in India. Today India is not only self-sufficient in sugar but it is number one in sugar production worldwide. There is today considerable scope for exchange of technical know-how in this regard between Maharashtra and Mauritius. in production and research to by-products like alcohol, paper and energy generation.

The Marathi Parishad aims at promoting exchange of knowledge and experience of the Marathi brethren scattered all over the world to bring about their all-round development, bringing them together by the common link of the mother-tongue. The Parishad intends to promote not only the Marathi language and culture but also exchange among the Marathi brethren in respect of economic and technological matters and also their co-operation in these fields. Such technological exchange is imperative and it is necessary to discuss modalities for the purpose. Symposia have been organised in this conference to discuss and initiate such co-operation.

Like the sugar industry, the textile industry also occupies an important position in both Mauritius and Maharashtra. Ichalkaranji is known as the Manchester of Maharashtra. Besides, Bombay and Solapur are also important centres in this industry. Maharashtra is in the vanguard in respect of cotton production as in sugar. There can be co-operation between Maharashtra and Mauritius in this field also.

One more point of similarity exists between Maharashtra and Mauritius and it is tourism. Both the lands are immensely fascinating and offer immense potential for tourist trade. Like Mauritius, Maharashtra also has a long coastline extending nearly 720 km. Against the background of the cultural affinity between India and Mauritius, some schemes can be jointly taken up to promote fishing and tourism between Maharashtra and Mauritius.

India and Mauritius have an identical historical background. Both these countries smarted under imperialist rule for a long time. Many Indians were brought to Mauritius as labourers and they had to suffer untold hardships and miseries. But, after independence, both these countries have begun a new march towards allround development. India is immensely happy about the giant strides achieved by Mauritius and it will be a privilege for Indians to extend every possible co-operation in the efforts of Mauritius in this direction.

It is indeed highly commendable that Mauritius has the highest rate of literacy in the world. But, educational facilities are available in Mauritius only upto the Higher Secondary level. Mauritian students are, therefore, required to go to India or Europe for further education in Science faculty. Many Mauritian students have gone in for higher education in Bombay and many are at it even now. A creditable example is your beloved leader and a daughter of our Konkan, Mrs. Sheilabai Bapoo, who went in for higher education in Bombay. We are really proud of her.

I am happy to inform you that, in all the Engineering Colleges and Polytechnics in Maharashtra, five seats are reserved

for the Marathi-speaking students from Mauritius every year, Similarly, 25 seats are reserved for foreign students in the art institutions and students are recommended for admission to them by the Government of India. Mauritian students are eligible for this facility. Many Mauritian students have taken this benefit in Maharashtra.

Historical reasons have made Mauritius a multi-racial, multi-religious and multi-lingual nation. These different groups had originally come from their respective countries bringing with them their own traditions of culture, religion and language. It is the sacred duty of every Mauritian citizen to establish understanding, harmony and co-operation among all these people. Various linguistic communities from India, nurturing love for their original language and culture and making every effort to promote them evoke appreciation in us. But, care must be taken to ensure that these efforts do not lead to fissiparous tendencies. You must remember that you are Mauritians first and then followers of a particular language or culture. Maharashtra has the glorious tradition of giving supreme importance to the preservation of national integrity and nationality. I am sure you, too, will make every effort to preserve the national integrity of Mauritius.

It is gratifying to note that the Marathi art and culture that you brought along with you has been preserved intact even today. All the characteristics of Marathi culture like *Gondhal, Jogava, Dasavatar, Natak* are found here. This reveals how inseparable your ties with Maharashtra are ! The Maharashtrian is an addict of dramas, wherever he goes in the world. This is seen here also. The hallmarks of Marathi culture and tradition, which we tend to forget in course of time, are keenly preserved by you here. This is most laudable.

With the growing facination for English, the Maharashtrian has started developing an inferiority complex in himself. This is a serious condition. As a matter of fact. Marathi has a very prosperous tradition. Talented luminaries like Mukund Raj and Saint Dnyaneshwar have nurtured Marathi literature. The

creeper of this literature, as described by Dnyaneshwar in a very lucid manner, has now touched the skies. A host of great saints like Dnyaneshwar. Tukaram, Ramdas, Muktabai. Namdev, Eknath and literary stalwarts like Raghunath Pandit, Shahir Ram Joshi. Vishnu Shastri Chiplunkar, Lokmanya Tilak, Agarkar. S. M. Paranjape. N. C. Kelkar. Khadilkar. Swatantrya Veer Savarkar and many others have contributed their great talents to enrich Marathi literature. The storehouse of Marathi literature encompasses subjects right from piety to social awakening and from philosophy to mass entertainment. In modern times, innumerable intellectuals like N. S. Phadke. V. S. Khandekar, Madkholkar. P. L. Deshpande, P. Y. Deshpande, Tatyasaheb Shirwadkar. Vijay Tendulkar, Mangesh Padgaonkar, Narayan Surve, Daya Pawar. Laxman Gaikwad. Laxman Mane and others have enriched the language and its literature,

"Dnyanpeeth Award", the highest literary award in India, has come to Marathi twice. It was a singular fortune for the First World Marathi conference that it had the latest Marathi winner of the award. Tatyasaheb Shirwadkar as its president. All his works have been translated in all the Indian languages. His works must now be translated into English and other foreign languages as well so that non-Indians could also experience the greatness of his literary talent. What I want to stress here is that the literary works of *Kusumagraj* are not in any manner lesser than the works of Nobel Prize winning writers. On the contrary, they are even greater than some of those works.' The contemplation and poetic content of his writing will impress any one. Such literary exchange could alone enable the people the worldover to enjoy the great literary works in various languages and could consolidate the cultural integrity of the humankind as a whole. The Marathi-speaking people residing in foreign countries should come forward to facilitate translations of Marathi works in foreign languages. The Jagatik Marathi Parishad could also help such enterprises.

The Marathi-speaking people coming from a long distance to settle in Mauritius have preserved their religious specialities like *Gondhal, Bharud, Abhang* as well as their cultural traditions.

I am happy that a souvenir *Morus Marathi* that highlights the relation between Muritians and Maharashtra is being published on this occasion here. I hope that the ties between the two will grow stronger in the years to come promoting linguistic. cultural and technological exchanges for mutual benefit.

In the present scientific era, the world is shrinking and people are getting closer and closer to each other. Maharashtra and Mauritius are now only six hours away. Marathi brethern from all over the world have, gathered here' unmindful of the distance between Mauritius and their respective countries, with the sole urge of love for Marathi—the language and its culture. Modern technology has accelerated the progress and development of man. If the Maharashtrian has achieved prosperity, both in experience and knowledge, by his own efforts and talents, his knowledge and experience must now reach the Marathi society as a whole through Marathi itself. There is dire need for efforts in this direction. This objectives has to be fulfilled through the forum of the Jagatik Marathi Parishad. The help of the Marathi people from Mauritius will go a long way in making this work successful.

The Jagatik Marathi Parishad will be too glad to publish and distribute literary works of the Marathi-speaking people living outside India. Such efforts have already begun in countries like England and U.S.A. I do hope that such literary works will be produced in Mauritus also. It was planned to publish in this conference itself a collection of the articles written by the Mauritian Marathi writers in the form of a book named Pahili Payari meaning first step. Due to some unavoidable difficulties, the book will now be published soon after the conference.

The Jagatik Marathi Parishad has been established with the only aim of making Marathi as the means and medium of development of all the Marathi speaking people. Many Marathi-speaking people outside India have done great work in education, science, social service, industry and many other fields. It is the need of the hour that the Marathi-speaking people in general and Maharashtra as a whole get the benefit of their knowledge and

expertise. The Parishad does expect that the advanced technology in other countries reaches Maharashtra, thereby helping the development of the entire country. We would only desire and strive that the conference gives an impetus to this process. I am sure that the various programmes in this conference will help in the speedy fulfilment of this objective.

The conference has certainly generated a new thinking amid the Marathi people for the development of the Marathi language and culture. It has been expected that a permanent autonomous organisation should be set up to make proper efforts to obtain recognition and status for Marathi as a language for use in all fields in the real sense. I would like to assure you that the Government of Maharashtra will give due thought and consideration to the measures as may be suggested by this conference.

I heartily thank the Marathi brethren who have worked hard to organise this conference in Mauritius out of sheer love for the Marathi language and culture. I only wish that a sense of brotherhood and integration may dawn on all the Marathi-speaking people which may prove to be useful for their own development and prosperity.

Jai Hind! Jai Mauritius! Jai Maharashtra!

இலாவணி இலக்கணம்

ப. மணிகண்டன், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.
மெய்ப்புத் திருத்துநர் (தற்காலிகம்)
சரசுவதி மகால் நூலகம்

சரசுவதி மகால் நூலகத்தின் தமிழ்ச் சுவடிப்பிரிவில் உள்ள 1228-ஆம் எண்ணிட்ட சுவடியின் பெயர் 'இலாவணி இலக்கணம்' என்பதாகும். இச்சுவடியில் இரண்டே ஏடுகள்தான் உள்ளன. இச்சுவடி 'இலாவணி இலக்கணம்' என்னும் பெயரைக் கொண்டிருப்பினும் இச்சுவடியில் இலாவணிக்கு இலக்கணம் கூறுவதாகச் சிறுகுறிப்பு மட்டுமே காணப்படுகின்றது. (ஓர் ஏட்டின் ஒரு பக்கத்தில் மூன்றில் ஒருபங்கு இடத்தில் மட்டும்) அக்குறிப்பு இரட்டை இலாவணியின் அமைப்பு, எதுகை அமையவேண்டிய முறை ஆகியவற்றை உணர்த்துகின்றது.

இச்சிறு குறிப்பினைத்தவிர இச்சுவடியில் எளிமையும் இனிமையும் கலந்திலங்கும் இலாவணிப் பாடல்களே எழுதப்பெற்றுள்ளன. ஏட்டின் ஓரங்கள் சிறிதே ஒடிந்து சிதைந்துள்ளன. சுவடி நூலாசிரியர் பெயரையோ சுவடியினை எழுதியவர் குறித்த விவரத்தையோ அறிவதற்கான சான்றுகள் எதுவும் காணப்பெறவில்லை.

இச்சுவடியிலிருந்து இரட்டை இலாவணிப் பாடல்களுக்கான பொது அமைப்பு, எதுகை அமைகின்ற முறை ஆகியவற்றை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. சில அழகிய இரட்டை இலாவணிப் பாடல்களையும் ஓர் ஒற்றை இலாவணிப் பாடலையும் கற்று முருகியலுணர்வுபெற முடிகின்றது.

தமிழகத்தில் மராட்டியர்தம் ஆட்சி நடைபெற்ற காலத்தை ஒட்டி அவர்தம் கலை, இலக்கியத் தாக்கத்தால் தமிழில் இலாவணி இலக்கியம் தோன்றி வளர்ந்தது என்பது பலரும் அறிந்ததே. சரசுவதி மகாலில் தமிழில் காணப்படுகின்ற இலாவணிப் பாடல்களைக்கொண்ட ஒரே சுவடி இதுவே.

'வாத்தியார் வாக்கியம்', 'பிரகலாத வாக்கியம்' என்னும் தலைப்புகளில் பிரகலாதனின் ஆசிரியர் பிரகலாதனுக்கு இரணிய நாமத்தையும் இரணியனின் பெருமையையும் எடுத்துரைப்பதும் பிரகலாதன் நாராயண நாமத்தின் பெருமையை எடுத்துரைத்து அதற்கிணையாகுமோ வேறு நாமம் என்று ஆசிரியரை நோக்கி வினாவுவதுமான இலாவணிப் பாடல்கள் இச்சுவடியில் இடம்பெற்றுள்ளன. 'மன்மத வாக்கியம்' என்னும் தலைப்பில் சிருங்கார இலாவணிப் பாடல்கள் சில இடம்பெற்றுள்ளன. அப்பகுதியில் 'பேரின்பம்' என்னும் தலைப்பில் ஒரு பாடலும் 'சிற்றின்பம்' என்னும் தலைப்பில் சில சிருங்காரப் பாடல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. இறுதியில் கணவன் மனைவி உரையாடுவதான ஒற்றை இலாவணிப் பாடல் ஒன்றும் இடம் பெற்றுள்ளது.

* * *

பயன்பட்டவை :

1. 1228-ஆம் எண்ணிட்ட **'இலாவணி இலக்கணம்'** என்னும் தலைப்பிலான ஓலைச்சுவடி - சரசுவதி மகால் நூலகத் தமிழ் ஓலைச்சுவடிப் பிரிவு.

2. தமிழ்ச் சுவடிகளின் விளக்கம் - ஏழாம் தொகுப்பு (இலக்கியம்). சரசுவதி மகால் நூலக வெளியீடு, தஞ்சாவூர் - 1984.

* * *

நூல் - இலாவணி இலக்கணம்.

சுவடி எண் : 1228.

இரட்டை லாவணிக்கு இலக்கணம்

இரண்டிரண்டடிக்கு ஒவ்வொரு எதுகையாக மூன்று இரட்டையடியும் கடைசியில் ஒற்றையடியுமாக வைக்கவேண்டும். அதில் முதல் இரட்டையடிக்கும் கடைசியடிக்கும் வைத்த எதுகையை அந்நந்த அடியின் பின்பாதிக்கு வைக்க வேணும் அல்லது எதுகையில்லாவிட்டால் மோனை யிலக்கணமாவது ஒத்து யிருக்கவேணும். இரண்டிரண்டடிகளின் கடைசி எழுத்து இரண்டும் ஒத்துவர வேணும்.

உதாரணம் :

(வாத்யார் வாக்கு) - ஆதி தாளம்.

(சுவடியில் கிரந்த எழுத்தும் தமிழ் எழுத்தும் கலந்து எழுதப்பெற்ற தலைப்பு)

உந்தன் தந்தையுடன் வந்தவனைக் கொன்றதரியே — நீ
சிந்தை துணிந்து சொல்ல வந்தாயல்ல மதிவெரியே -

கண்ட காயீ தென்ன பேச்சு -
அண்டர் கூடி யேசும் யேச்சு

சொல்லக நமோ
கல்லும் நமோ — உந்தன்

காதில் நன்னெறியை — யோதுவ துண்ர்கிலை பிள்ளாய் (உந்தன்)

தம்பி யுன்னைநான் நம்பினேன் வெதுவா —[1]
சாற்றும் - வார்த்தைகேட் - டுளந்தளருதே குண்ணி

---

1. இந்த இடத்தில் ஓலைச்சுவடி ஓரம் சிதைந்து உதிர்ந்துவிட்டது.

எம்பிரா னிரண்ய சூரன்
வெம்புவானே அரக்கர் தீரன் —

இது ஏனோ - விதி தானோ உனக்
கிந்த வார்த்தை சொல்லித் தந்ததாரடா பிள்ளாய் -(பல்லவி)

வாத்யார் தரு — லாவணி

(சுவடியில் கிரந்த எழுத்தும் தமிழ் எழுத்தும் கலந்து எழுதப்பெற்ற தலைப்பு)

என்னசொன் னாயடா - சின்னஞ் சிறுபிள்ளை பேதை - நீ
இரண்ய நாமத்தை - எழுத வேணும் புவிமீதே - யுல

கெங்கும் புகழும் நேசன் - பாக்கியம்
தங்கும் வெகு விலாசன்

ஜகதீசன் - கணேசன் - எங்கள்
இரண்ய நாமமே - பிரணவ மாமது பாராய் (என்ன) (அ)

பிரகலாத வாக்யம்

(சுவடியில் கிரந்த எழுத்தும் தமிழ் எழுத்தும் கலந்து எழுதப்பெற்ற தலைப்பு)

வாசமென்ன பரி - யாசம்நீர் சொல்வது மோசம் - வெகு
பூசலாழி யுரை - நேசன் மீதில் மனப்பாசம் - அந்த

வள்ளல் மாயன் பேரை - இகழ்ந்து
தள்ளலா மோநாம் வேறே -

யுங்கள் மதமோ - நெறி யிதமோ - உம்மிட
வாத்தி மத்தநம் வெகு - நேத்தியாச்சுது போம்போம் (வாச...) (உ)

பிரகலாதன்

(சுவடியில் கிரந்த எழுத்தும் தமிழ் எழுத்தும் கலந்து எழுதப்பெற்ற தலைப்பு)

ஓதும் வேதநெறி - போதும் யாவும்...[2]
சூது வார்த்தைச் சொல்லொ - ணாதுவதவனை ...[2]

---

2. இந்த இடத்தில் ஓலைச்சுவடியின் ஓரம் சிறிது சிதைந்து உதிர்ந்துவிட்டது.

நாதன் பேரை மாற்றி - சொல்(வ)[3]
தாலே யென்ன கீர்த்தி

நலந்தருமோ
பலன்வருமோ - எந்தன்[4]

நாரணர்க் கிணையாகு மோநீர்[4]

மன்மத வாக்யம்

(சுவடியில் கிரந்த எழுத்தும் தமிழ் எழுத்தும் கலந்து எழுதப்பெற்ற தலைப்பு)

மருவி யணையுவோம் - வாருமென்றாய் புவிமீதே - அந்த
வார்த்தை சொல்லவும் இதுவும் உனக்குத் தகாதே - அந்த

வானவர் குறைகளைத் தேற்றி - மக
தேவ ரருள்தனைப் போற்றி

பின்பு வருவேன் - மையல் தருவேன் - இப்போ
வசமா யிருக்கயில்லை - மருவி யணைய யென்தன்

குயிலே - மருவி = இனி புதிது.

பேரின்பம்

மயிலையங் கிரிதனில் வளர்வள்ளி மணாளா - நல்ல
கயிலையோன் சுதாகடிய நீவந்தெனை ......[4]

உமையவள் புத்திரா - நல்ல - தீதில் தெய்வாணை களத்திறா[5]

இது தரணம் - நீ - வரணும் நீ
இஷ்டமுட னேமயி ......[6]

---

3. 'வ' ஊக அடிப்படையில் இடப்பட்டது.
, 6. ஏட்டில் இப்பகுதிகள் ஒடிந்து (சுவடி ஓரம்) உதிர்ந்துவிட்டன.
5. 'களத்திறா' என்பதற்கு மேலே 'மிகுர' என்றுள்ளது.

சிற்றின்பம்

பெண்ணே யுன்னைநான் நம்பினேன் வெகுவா பெண்ணணி - நீ -
பேசவில்லை யேஎன் மனம் உருகுதே குண்ணி[7]

சம்பர மாகவுன்னை நானே - நம்பினேனே யிப்போது தானே
இதுதானா - சரிதானா நீ - இப்போவ...[7]

இணங்கி மருவவே வாடி பெண்ணே (ரு)

*

ஒற்றை லாவணி

வாடி நீ ரதியே மோடி நீ துதியே வகை மோசஞ்
செய்யாதே - நான்
வானோ ரிடம்போய் தேனே வருவேன் மானேயிப்
போதே. (ரு)

வாரும் என்னாதா தீரும் வினோதா
வானோரிடஞ் சென்றால் - உன்னை
வகைமோசம் செய்வார் உகமையாய் சொன்னேன்
போகாதே என் கணவா.

7. இந்த இடங்களில் ஓலைச் சுவடியின் ஓரங்கள் சிதைந்து உதிர்ந்துவிட்டன.

* இப்பகுதியில் கூடுதலான காம வர்ணனைகொண்ட ஆறடியிலான ஒரு பாடல் சுவடியில் இடம்பெற்றிருக்கின்றது.

பிரபஞ்சாமிருதசார ராஜரஞ்சன புராணம்

போசலவம்சாவளி

எஸ். இராஜலட்சுமி,
சம்ஸ்கிருதப் பண்டிதர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

**
*

மனிதன் ஓர் அறிவு ஜீவி என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். அவனுக்கு அறிவிற்கேற்ற உணவு தேவை. அவன் உணவு, ஆடை, இடம் இவைகளில்மாத்திரமல்ல, எதிலும் ஓர் நிலையான இன்பத்தை நாடுபவன். அந்த நிலையான இன்பத்தை அடையும்வரை அவன் ஓயமாட்டான். முன்னோர்கள் எழுதிய நூல்களை அறிந்தான். அறத்தைக் கடைப்பிடித்தான். அதை ஒட்டிப் பொருளை ஈட்டினான். அதன் வழியாக இன்பத்தை அனுபவித்தான். ஆயினும் அவன் விரும்பிய பேரின்பம் கிடைக்கவில்லை. அதை அடைவற்கு அவன் பாடுபட்டான். வேதங்களை ஓதினான், அதன் பொருள்களை அலசினான். அதில் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களை - கர்மாக்களைக் கடைப்பிடித்தான். அதற்குரிய பயனை எதிர்பாராமல் செய்து வந்தான். அதனால் அவன் மனம் தெளிந்தது. அதில் ஓர் ஞானோதயம் ஏற்பட்டது. ஓர் மனிதன் வீட்டைவிட்டுச்சென்று வெளியில் பல காரியங்களைச் செய்துவிட்டுத் திரும்பி வீட்டை அடைந்து எவ்வாறு நிம்மதி அடைகிறானோ, அதுபோல் அந்த மனிதனுடைய உள்ளத்தில் ஞானோதயம் ஏற்பட்டவுடன் ஓர் நிம்மதி - சாந்தி ஏற்பட்டது. கடவுளை அறிந்தான். அவருக்கும், தனக்கும் எவ்வளவு மாறுபாடு. கடவுள் எல்லாமறிந்தவன். எங்கும் நிறைந்திருப்பவன். நானோ அறிவிலி, குறுகிய இடத்தில் இருப்பவன். ஆகவே, தமக்கும் கடவுளுக்கும் எவ்வளவு வேற்றுமையுள்ளது என்று உணர்ந்து கடவுளை அறிந்து நிம்மதி அடைந்தாலும், அவன் விரும்பிய இன்பத்தை அடையவில்லை. கடைசியில் வேதத்தின் முடிவிற்குச் சென்றான்.

உபநிடதங்களைக் கண்டான். அதன் பொருளை உணர்ந்தான். அதில் ஜீவனும், கடவுளும் ஒன்றே என்று விவரிக்கப்பட்டிருந்தது. அது எவ்வாறு என்று எண்ணியெண்ணி அதன் வழியிலேயே "தான் யார்" என உணர்ந்து கொண்டான். மனிதன் ஓர்கூட்டில் அடைபட்டவனாக இருந்தவரையில் இன்பத்தை அடையவில்லை. அக்கூட்டை உடைத்தான். உடல், புலன், உயிர், மனம், புத்தி இவைகள் நானல்ல. இவைகளுக்கு அப்பால் விளங்கும் ஆன்மாவே நான், அது பிறப்பற்றது, துக்கமற்றது. அதுவே நான், நானே அவன் என்று அறிந்து தானும் அந்தக் கடவுளும் ஒன்று என்ற நிலையை எட்டியபோது பேரின்பத்தை உணர்ந்தான். ஓர் குலம், ஓர் தேவன் என்பதை அவன் உணரத்தலைப்பட்டான்.

மேற்படி பேரின்பத்தை அடைய வேதங்கள், புராணங்கள், இலக்கியங்கள் பலவாறு உபதேசிக்கின்றன. ஓர் தந்தை தன் குழந்தைகளுக்குக் கட்டளை இடுவதுபோல் வேதம் நமக்குப் பேரின்பத்தை அடையும் வழியை உபதேசிக்கிறது. இதில் உத்தமாதிகாரிகள் முயன்று பயன்பெறலாம். புராணம் நண்பனைப்போல் கதைகள் மூலம் மனிதனுக்கு நிலையான இன்பத்தை உணர்த்த முயலுகிறது. இதனால் மத்யமாதிகாரிகள் பயன்பெறலாம். ஆனால் காவ்ய நாடகங்கள் முதலிய இலக்கியங்கள் த்வனி வியங்க்யம் முதலியவைகளால் மனிதனைத் திருத்த முயல்கின்றன. இவ்வாறு எல்லா மனிதர்களையும் நல்வழிப்படுத்தவே இவை எல்லாம் என்பது புலனாகிறது. இப்புராணங்களின் வழியாக வந்த கதைகளின் வாயிலாகப் பல சிறுசிறு கதைகளாகப் பல நீதிகளை விளக்கும் நூல் *எங்கள் நூலகத்தில் இரண்டாம் ஏகோஜி (*1735 — 1736*) காலத்தில் பிரபஞ்சாமிருதசாரராஜரஞ்சன புராணம் என்ற தலைப்பில் சுமார் எழுபது தலைப்புக்களில் உள்ளன. இவைகள் ஓலைச் சுவடிகளாகவும், காகிதச்சுவடிகளாகவும் உள்ளன. அவைகளில் "போசலவம்சாவளி" என்பதும் ஒன்றாகும். இந்நூல் கதை வழியிலே பல விஷயங்களைப் புகட்டுகின்றது. உலகில் மெய்ஞானம் தொடர்புள்ள நீதிசம்பந்தமான விஷயங்களைச் சொல்வதால் இதற்குப் "பிரபஞ்சசாரம்" என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இந்நூல் எளிய முறையில் பல முக்கியமான விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது.

இதை மகாதேவர் என்பவர் எழுதியதாக ஓரிடத்தில் சொல்லப்படுகிறது, மற்றொரு இடத்தில் ஏகோஜி முதலிய ராஜாக்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஆகவே வாசகர்களுக்குக் குழப்பம் ஏற்படுவது இயற்கை. காரணம் என்னவெனில் நூலின் பெயர் "ராஜரஞ்ஜன புராணம்"

---

* 1. தேவீ மாஹாத்மிய சதகம் - வி. கோபாலய்யங்கார், TMSSM J I xxi pp. 1-10.
2. பரபிரும்மதத்துவ நிருபணம் - I bid 2 - 3, pp. 1-20.
3. துலஜா மகாராஜ குணவர்ணனம் by the author TMSSM JI xxxIII, p,
4. தீபாம்பா மாஹாத்மியம் - என். ஸ்ரீனிவாசன், TMSSM JI xxxIII, p.

அல்லது பிரபஞ்சசாரம் என்று கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. யார்யார் எந்தெந்த விஷயங்களைப்பற்றி எழுத விரும்புகிறார்களோ அவர்அவர் அந்தந்த நூல்களை எழுதி இத்தலைப்பில் சேர்த்துவிடலாம் என்ற காரணத்தினால் பலர் தங்கள் திறமையைக் காண்பித்துப் பிற்காலத்திய சமூகத்தினருக்குப் பற்பல விஷயங்களைப் பற்றிய ஓர் மாபெரும் இலக்கியம் கிடைக்கட்டும் என்ற எண்ணத்தில் இந்நூல் ஆரம்பிக்கப்பட்டுப் பற்பல திறமையுள்ளவர்களால் நிறப்பப்பட்டுக் காணப்படுகிறது என்பதுதான்.

நான் எடுத்துப் பிரசுரிக்கும் நூல் "போசலவம்சாவளி" என்பது. இதை மகாதேவ பண்டிதர் எழுதியுள்ளார். போசல வம்சமும், கோசல வம்சம் போல் சூரியனை ஆதிமனிதனாகக்கொண்ட வம்சமே. காளிதாசன், ரகு வம்சத்தில் எவ்வாறு அவை அடக்கமாகப் பல சுலோகங்களை எழுதியிருக்கிறானோ அதேபோல இக்கவியும் இந்த நூலில் கூறியுள்ளார். நூலாசிரியர் கூறும் கதை அமைப்பு இவ்வாறு உள்ளது.

ஒருசமயம் பிரும்ம தேவனின் குமாரரும் எங்கும் அறிவைப் பரப்பக் கூடியவருமான நாரதர் வீணையைக் கையிலேந்தி பற்பல நாமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வானஊர்தியில் பறந்தார். பூமியில் கண்களைச் செலுத்தியவராய் துவாரகையைக் கண்டவுடன் இறங்கினார். சுதர்மா என்ற ராஜசபையில் அக்ரூரர் முக்கிய மந்திரிகள் முதலானோருடன் ரத்ன சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருந்த கிருஷ்ணன் எழுந்து நாரதருக்கு வரவேற்பளித்து அவர் அமர்ந்தவுடன் தானும் அமர்ந்தார். இருவரும் பற்பல விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டனர். அதன் நடுவே பற்பல அரசர்களைப்பற்றிய விஷயங்களும் பேசப்பட்டன. இதற்கிடையில் நாரதர் போசல வம்சத்தைப்பற்றிக் கிருஷ்ணனிடம் கேட்கவே கிருஷ்ணன் அந்த வம்சத்தின் ஆரம்பத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

நாரதரே, இந்த வம்சத்திற்கு சூரியனே முதல் அரசன். இந்த வம்சத்திற்குப் பரமேசுவரரும், பவானியுமே குல தேவதைகள். இந்த வம்சத்தில் உதித்த ராமன் எதிரிகளை வென்று, பல ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கள் ஆண்டான். இந்தப் போசல வம்சத்தின் ஆதிபுருஷன் சூரியன் முனிவர் வேடம் பூண்டு பரமசிவனை நோக்கித் தவம் புரிந்தான். இதன் நடுவில் பலசாலிகளான பலவேறு மதத்தினர் பூமியில் உதித்தனர். அவர்கள் கொடியவர்களாயும் ஆயுதபாணிகளாயும் தென்பட்டனர். அவர்களுடைய கார்யங்கள் வேதமார்க்கத்திற்கு மாறுபட்டதாக இருந்தன. ஓர் நாட்டில் கல்வி புகட்டுதல், நாட்டைக் காத்தல், வியாபாரம் செய்தல், விவசாயம் முதலிய தொழில்களைச் செய்தல் இவையெல்லாம் இன்றியமையாதவை. அவர்களைச் செய்பவர்கள் முறையே அந்தணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இந்த யவனர்களோ இந்தக் கொள்கைக்கு மாறுபட்டவர்கள்.

இவர்கள் ஒரே இனமாக இருப்பதே நல்லது. வேறுபாடுகள் கூடாது என்று தங்கள் இனத்தவராக எல்லோரையும் மாற்றத் தொடங்கினர். அதனால் அந்தந்த இனத்தவர்கள் பிரும்மாவிடம் சென்று முறையிட்டனர். அவரும் அவர்களுடைய கருத்தைக்கேட்டு ஆவன செய்வதாக வாக்களித்தார். ஜனங்களும் தங்கள் இருக்கையை அடைந்தனர்.

பிறகு பிரும்மதேவன் ஏனைய தேவர்களுடன் வைகுண்டத்திற்குச் சென்றார். விஷ்ணுவிடம் ஜனங்களின் எண்ணத்தை வெளியிட்டார். விஷ்ணுவும் யவனர்களின் செயலைக்கேட்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவராய், தேவர்களைச் சுவர்க்கத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு பிரும்மாவுடன் கைலாசத்தை அடைந்தார். அங்கு பார்வதி மணாளன் பரமேசுவரனை வணங்கி விஷயத்தை விளக்கினார், பரமசிவனும் சிறிது யோசித்து அவர்களிடம் சொன்னார். 'பிரும்மதேவனே !, விஷ்ணோ ! நீங்கள் கவலையைவிடுங்கள். நான் அதற்குரிய ஏற்பாட்டைச் செய்கிறேன்' என்று சொல்லி, போசல வம்சத்தில் உதித்த இருவரை விரைவாக அழைத்தார். அவர்கள் பரமசிவன் எதிரில் நின்றனர். அப்பொழுது சிவன் அவர்களிடம் சொன்னார்.

வீரர்களே ! நீங்கள் "சாஹஜாதன்" என்ற மனிதனை அடைந்து அவன் அருகிலேயே இருங்கள். அவன் யவனர்களை அடக்குவதில் வல்லவன். அவன் இடும் கட்டளையை நிறைவேற்றுங்கள். நான் உங்கள் வமிசத்தரசர்களைக் காப்பவன். நான் உங்கள் குலதெய்வம். சூரிய சந்திரர்கள் உள்ளவரைக் காப்பேனாகவும். பவானியும் என்னுடன் இருக்கிறாள். நாங்கள் இருவரும் உங்கள் எதிரில் தோன்றி உங்களைக் காப்பாற்றுவோம். தைரியமாகச் சென்று வாருங்கள் என்று சொல்லிப் பலவரங்களையும் வழங்கி அனுப்பினார்.

அவர்களும் சிவன் கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு "சாஹஜாதன்" என்பவரை அடைந்து, அவன் இடும் கட்டளைகளை நிறைவேற்றத் தயாரானார்கள். சாஹஜாதன் என்ற மன்னன் தைரியசாலி துணிவுள்ளவன், யுத்தக்கலையில் வல்லவன். ஆங்காங்கு யவனர்களையும் அடக்க வல்லவன். இப்புவியை ஓர் நகரத்தைப்போல் சுலபமாக ஆளும் திறமையுள்ளவன். அவன் ஒருசமயம் 'மக்கா' சென்று விஷ்ணுவின் இடது பாதத்தைச் சேவித்துவர எண்ணினான். அங்குதான் அது உள்ளது. அது இருபத்திமூன்றுஆயிரம் யவன முனிவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டுவரும் மக்காவில் உள்ளது. ஆகவே சுலபமாக அதைச்சேவிக்க இயலாது என்று எண்ணி, ஆயுதமேந்திய ஆயிரக்

கணக்கான வீரர்கள் புடைசூழச் சிவபெருமான் அனுப்பிய இரு போசலகுல மனிதர்களுடன் புறப்பட்டு, பல இரவுகள், தேசங்களைக் கடந்து மக்காவை அடைந்தான். அப்போது அங்குள்ள மன்னன் ரூபதேசத் தலைவன் அன்புடன் வரவேற்றான். சாஹஜாதன் கபடமான எண்ணத்துடன் தனிமையில் இருக்கும் ரூபதேசத் தலைவனைப் பிடித்துவிட்டால் அந்த தேசம் தன்கையில் வீழ்ந்து விடுமென்று எண்ணினான். இவ்வாறு எண்ணி சாஹ்ஜாதன் பல துருக்கர்களுடன் ரூபதேசத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டான். இரவு வந்தது. அவ்விரவில் மகாவிஷ்ணு ரூபதேசத்தவனைக் காப்பாற்ற எண்ணி ஸ்வப்னத்தில் சாஹஜாதனை அடித்துச் சொன்னார். சாஹஜாத! ரூபதேசத்தவனை விடுவித்துவிடு. நீயும் உன் படைகளுடன் ஓடிவிடு. இல்லாவிடில் நீ அழிவாய் என்றார். சாஹஜாதனும் திருமால் கட்டளைப்படி தன் படைகளுடன் திரும்பினான். ரூபராஜனையும் விடுவித்துவிட்டான்.

அந்த ரூபராஜ்யத்தை எட்டு தேசத்தவர்கள் காப்பாற்றி வந்தனர். ஓர் பக்கம் ஈரானியர், மற்றொரு பக்கம் துரானியர், ஓர் பக்கம் ஹவஸீயாஜ். மற்றொரு பக்கம் பகன், ஓர் பக்கம் ரோஹிலர், மற்றொரு பக்கம் பிரங்கியர். வேறொரு பக்கம் இரண்டு மராட்டியர் இவ்வாறு எண்வர்களால் ரூபதேசத்தவன் காப்பாற்றப்பட்டு வந்தான்.

அந்த மராட்டியர்களில் ஒருவன் ஏகோஜி. மற்றொருவன் பாபாஜி. அவர்களுக்கு எட்டு உறவினர்களுமுண்டு. அந்த மராட்டியர்கள் தங்கள் பெயரால் பிரசித்தமானவர்கள். அவர்கள் சாகஜாதராஜனைப் பார்க்க வந்தனர். அந்த அர்சனும் அன்புடன் அவர்களை வரவேற்று நன்கு உபசரித்தான். ஒவ்வொருவருக்கும் சிறந்த தேர், அழகான இரு குதிரைகளையும் இரண்டாயிரம் வராகனையும் பரிசாக அளித்தான்.

பிறகு அவ்விருவர்களாலும் பின்தொடரப்பட்டு சாஹஜாதன் 'நாஹஸ' என்ற நகரை அடைந்தான். அங்கும் அந்த அரசன் சாஹஜாதன் அந்த இரு மராட்டியர்களுடைய சேவையில் சந்தோஷமடைந்து, ஆயிரக்கணக்கான குதிரை, நகை, ஆபரணம் முதலியவைகளையும் அளித்து அவர்களை உறவினராக ஆக்கிக்கொண்டான்.

இவ்வாறு பல நாட்கள் சென்றபிறகு அந்த இரு மராட்டியர்களும் அவனுக்கு மாபெரும் உபகாரம் செய்தனர். ஒருசமயம் ஆயிரக்கணக்கான

ஆயுதமேந்திய பகைவர்களோடு சாஹஜாதனுக்குச் சண்டையுண்டது. அதில் இவ்விரு வீரர்களும் பலதரப்பட்ட ஆயுதங்களை ஏந்தி வீரத்துடன் சண்டையிட்டனர். அந்தச் சண்டையில் பலர் கொல்லப்பட்டனர். பலர் படுகாயமடைந்தனர். பல யானைகள் வீழ்த்தப்பட்டன, பல குதிரைகள் கொல்லப்பட்டன. ரத்தப்பெருக்கால் யுத்தக் களமே சேறும் சகதியுமாகத் தோற்றமளித்தது. ஆயினும் அந்த இரு மராட்டிய மன்னர்களால் வெற்றியடைந்த சாஹஜாதன் அவர்களை ஆயிரக்கணக்கான குதிரை, தேர், பொன்நகை முதலியவைகளை அளித்துச் சந்தோஷப்படுத்தினான். பிறகு சாஹஜாதன் 'சமதா' நகரை அடைந்தான். அங்குள்ள ஜனங்கள் அந்த மராட்டியர்களை வானளாவப் புகழ்ந்தனர்.

ஆயினும் மற்றொரு சமயம் விரோதிகளின் ஆதிக்யம் ஏற்பட்டது. அதில் இவ்விரு மராட்டியர்களும் பிடிக்கப்பட்டனர். சேனைகள் பல திசைகளிலும் சிதறி ஓடின. இவ்விஷயத்தை ஒற்றர்மூலமறிந்த சாஹஜாதன் மறுபடியும் சேனைகளை அனுப்பி விரோதிகளை முறியடிக்கச் சொன்னான். 'வாரணம்' என்ற ஊரில் பிடிபட்டு வசித்த ஏகோஜி, பாபாஜி இருவரும் அந்தச் சேனையுடன் சேர்ந்து விரோதிகளை அழிப்பதில் முனைந்தனர். பாணம் ஈட்டி, வில், உலக்கை முதலிய ஆயுதங்களால் விரோதிகளை நாசமாக்கினர். அந்தச் இரு மராட்டியர்களில் ஒருவரான ஏகோஜி, தன் வாய்த்தாமரையினால் பகவான் பரமேசுரனைப் பூஜித்தான். மற்றொருவரான பாபாஜி யுத்தத்தில் படுகாயமடைந்து விழுந்தான். பகல் சென்று இரவு வந்தபொழுது பாபாஜி யுத்தத்தைப் பார்க்கவந்த தேவியை வானளாவத் துதித்தான், துதிக்கப்பட்ட பரமேசுவரி மகிழ்ச்சியடைந்து தன்கையால் பாபாஜியைத் தடவிக்கொடுத்தாள். உடனே அவன் உடல் காயமற்றதாய் உறுதியாகியது. அவன் எழுந்து தேவியை வணங்கினான். சந்தோஷமடைந்த அவள் அவனுக்குப் பலவரங்களை அளித்தாள். அவனும் தன் மனதில் அவளைத் தாங்கிக்கொண்டு தன் வீட்டை அடைந்தான். பிறகு சாஹராஜன் என்று அழைக்கப்பட்ட அரசன் பல தான தர்மங்களைச் செய்துகொண்டு சுகமாக வசித்து வந்தான்.

பாபாஜி அரசன் வர்ணனை முற்றும்.

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

प्रपञ्चामृतसारराजरञ्जनपुराणे

॥ भोसलवंशावलिः ॥

वन्देऽहमग्रजानन्दवर्धिष्णुं गणनायकम् ।
अज्ञानविघ्नौघहरं गजाश्वादिसमृद्धिदम् ॥ -१

वीणापुस्तकसंशोभिहस्ताम्भोजा सरस्वती ।
करोतु वदनावासं साहित्यामृतसिद्धये ॥ -२

वन्दे शम्भुं महादेवं सोमास्कन्दविनायकम् ।
महाराजायुरारोग्यसाम्राज्यादिप्रदायकम् ॥ -३

लक्ष्मीनारायणं वन्दे सनकादिनिषेवितम्
भोसलान्वयभूपालशौर्यतेजोविवर्धनम् ॥ -४

वन्दे भोसलकल्पद्रुमूलकन्दं दिवाकरम् ।
विघ्नौघतिमिरध्वंसलब्धवर्णं शुभाननम् ॥ -५

वाल्मीकिप्रमुखान् वन्दे कवीन् साहित्यपारगान् ।
रामायणादिसत्काव्यरचनासम्प्रवर्तकान् ॥ -६

क्वाहं मन्दमतिः क्वायं भोसलाम्बुधिसागरः (निधिर्महान्) ।
तितीर्षुरस्मि तुलजक्ष्मापालोल्लेखसेतुना ॥ -७

श्रीमानेकेन्द्रभूपालः साक्षान्नारायणः स्वयम् ।
कर्तुं प्रक्रमते श्रीमद्भोसलान्वयवर्णनम् ॥ -८

एकदा नारदः श्रीमान् वीणावादविचक्षणः ।
तीर्थयात्रार्थगमनपवित्रीकृतभूतलः ॥ -९

सञ्चरन् सकलां भूमिं सुवर्णवलयोज्ज्वलाम् ।
द्वारकामब्धिपरिखां चतुर्द्वारोपशोभिताम् ॥ -१०

विद्युत्पुञ्जसमस्फूर्जज्जटामण्डलमण्डितः ।
चन्द्ररश्मिप्रतीकाशरम्ययज्ञोपवीतवान् ॥ -११

गोपीचन्दनसंराजद्भालोरस्थलमण्डितः ।
नारायणाच्युत श्रीमन् गोविन्देति वदन्मुहुः ॥ -१२

गायन् गीतं बहुविधं तन्त्रीलयसमन्वितम् ।
व्याघ्रचर्माम्बरधरः सर्वनीतिविशारदः ॥ -१३

कायकान्तिविनिर्धूतशरद्राकानिशाकरः ।
त्वरयाभ्याययौ धीमान् कृष्णं द्रष्टुं समुत्सुकः ॥ -१४

सुधर्माख्यसभामध्यनिषण्णं चारुविग्रहम् ।
उग्रसेनादिनृपतिशिरोरत्नांशुराजितम् ॥ -१५

पीताम्बरधरं देवं शङ्खचक्रोपशोभितम् ।
सुधाकरसमाकारमुखमण्डलमण्डितम् ॥ -१६

सुनासं चारुसर्वाङ्गं चतुर्बाहुविराजितम् ।
भ्राजमानं महाकान्ति मालया वनमालया ॥ -१७

कौस्तुभोद्भासितोरस्कं सर्वभूषासमुज्ज्वलम् ।
विद्युल्लतालसन्नीलजीमूतद्युतिसन्निभम् ॥ -१८

दृष्ट्वा कृष्णं महाबाहुं नारदः प्रीतमानसः ।
पुलकाञ्चितसर्वाङ्गो विसस्मार तनुं स्विका (स्वका)म् ॥ -१९

तं दृष्ट्वा नारदं कृष्णः समुत्तस्थौ वरासनात् ।
अक्रूरप्रमुखैर्भक्तैरमात्यैः परिवारितः ॥ -२०

प्रत्युज्जगाम कतिचित्पदानि यदुपुङ्गवः ॥
मधुपर्कादिपूजां च चकार विधिवद्धरिः ॥ -२१

उपावेशयदव्यग्रो नारदं काञ्चनासने ।
तदाज्ञया स्वयमपि भेजे काञ्चनमासनम् ॥ -२२

तत्रोपविष्टः कृष्णस्तु पद्मपत्रनिभेक्षणः ।
कथाश्चक्रे बहुविधा नारदानन्दकारकाः ॥ -२३

रसयुक्तासु कतिषु(चित्) ? कथासु कथितासु च ।
नारदो विस्मयाविष्टः पप्रच्छ यदुनायकम् ॥ -२४

श्रीमन् यदुकुलोत्तंस निर्जितारातिमण्डल ।
भोसलान्वयसंराजन्महाराजसमुद्भवम् ॥ -२५

कथयस्व विशेषेण जगदानन्दकारक ।
इति पृष्टो नारदेन देवकीगर्भसम्भवः ॥ -२६

कथां तां कथयामास महाराजसमुद्भवाम् ।
मुने भोसलवंशोऽयं नेतरस्तु ममैव सः ॥ -२७

सूर्यनारायणस्यायं श्रीमान् वंशो महाद्युतिः ।
श्रीमान् शम्भुर्महादेवः सर्वानन्दप्रदायकः ॥ -२८

भवानी चण्डमुण्डादिमहिषासुरमर्दिनी ।
कुलदैवतमेतस्य वंशस्य समुदीरितं ॥ -२९

श्रीमान् दाशरथी रामो वंशेऽस्मिन् समभून्मुदा ।
अभिवर्धयितुं वंशममुमाचन्द्रतारकम् ॥ -३०

एकादशसहस्राणि वर्षाणि रघुनन्दनः ।
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा रामो राज्यमचीकरत् ॥ -३१

ततो भोसलवंशस्य स श्रीमानादिपूरुषः ।
मुनिवृत्या साम्बशिवं समाराधयदव्ययम् ॥ -३२

एवं बहुतिथे काले तपसैव गते सति ।
अवनौ यवनाः सर्वे भूयांसो बलवत्तराः ॥ -३३

विजातीयैरसद्वृत्तैर्मिलिता दुष्टचेतसः ।
धर्मं देवांश्च भूदेवान् पीडयामासुरञ्जसा ॥ -३४

एकैव जातिः कर्तव्या सर्वस्मिन्नवनीतले ।
नान्येति बुद्धया सर्वे ते प्रवर्तेरन् महीतले ॥ -३५

तदा सर्वाः प्रजाः ब्रह्मक्षत्रविट्छूद्रसम्भवाः ।
ब्रह्माणं शरणं जग्मुः सृष्टिकर्तारमीश्वरम् ॥ -३६

वृत्तं निवेदयामासुर्यवनोत्थं विगर्हितम् ।
विधे शृणूदन्तममुं सृष्टिनिर्माणकारकम् ॥ -३७

त्वयैव निर्मिताः पूर्वं यवना दुष्टमानसाः ।
धर्मदेवांश्च भूदेवान् यतन्ते द्रोग्धुमञ्जसा ॥ -३८

वर्णाश्रमाचारहीनान् नरान् कर्तुं समुद्यताः ।
स्वाहास्वधावषट्कारविहीनाऽभूद्वसुन्धरा ॥ -३९

त्रायस्वामूः प्रजाः सर्वा धातर्लोकविधानकृत् ।
इत्थं श्रुत्वा तु वचनं प्रजानां स पितामहः ॥ -४०

सर्वदेवैः परिवृतो नारायणमुपागमत् ।
तस्मै स कथयाञ्चक्रे प्रजानां समुदीरितम् ॥ -४१

नारायणाय यवनोद्भूतां पीडां गरीयसीम् ।
तच्छ्रुत्वा वचनं कृत्स्नं पैतामहमुदारधीः ॥ -४२

जगाम ब्रह्मणा सार्द्धं कैलासं शङ्करालयम् ।
वृत्तं सर्वं त्वकथयच्छङ्कराय महात्मने ॥ -४३

श्रुत्वा स वचनं कृत्स्नं नारायणमुखोदितम् ।
दध्यौ मुहूर्त्तं गिरिशो भवानीप्राणनायकः ॥ -४४

ध्यात्वाऽऽजुहाव त्वरया भोंसलान्वयसम्भवौ ।
द्वावप्याह मुदा युक्तः शङ्करो गिरिजापतिः ॥ -४५

गच्छतं हि युवां शीघ्रं मदाज्ञापरिपालकौ ।
शाहजादमितिख्यातं यवनानां पुरन्दरम् ॥ -४६

सविधे तस्य भवतां भवन्तौ धैर्यशालिनौ ।
भवद्वंशयनृपाणां तु कुलदेवोऽस्मि रक्षिता ॥ -४७

आचन्द्रतारकं तिष्ठे श्रीमान् भोसलवंशकः ।
भवत्कुलसमुद्भूतान् राज्ञः संरक्षयन्नहम् ॥ -४८

तिष्ठामि सन्निधावेव भवतोः सर्वदाप्यहम् ।
एवं दत्तवरौ तौ द्वौ शाहजादसमीपगौ ॥ -४९

तिष्ठतस्तस्य समयान्वेषणोद्यमतत्परौ ।
शाहजादमहीपालः शासद्यवनमण्डलम् ॥ -५०

धृतिमान्नीतिमान्वाग्मी नीतिशास्त्रविचक्षणः ।
शशास पृथिवीं कृत्स्नामानन्देन पुरीमिव ॥ -५१

तस्य चित्तं समभवद्धामं विष्णुपदं मुदा ।
संसेवितुं समागच्छन्मक्कां यवनपूजिताम् ॥ -५२

द्वात्रिंशत्सङ्ख्यसाहस्रैर्यवनानां तपस्विभिः ।
उत्तमैः शौर्यसंयुक्तैः कर्तृभिर्गुणशालिभिः ॥ -५३

कथासम्बद्धसुमहत्कङ्कटैर्धृतिसंयुतैः ।
नलिकाभिः शरैश्चापि निस्त्रिंशैर्निशितैरपि ॥ -५४

धनुर्भिः पट्टिशैः प्रासैः शक्तिभिर्मुद्गरैरपि ।
आयुधैर्विविधैर्युक्तैर्महागाम्भीर्यसंयुतैः ॥ -५५

युत: श्रीमान् महीपाल: "शाहजाद" इति श्रुत: ।
वसती: कतिचित्कुर्वन् पृथ्वीविख्यातपौरुष: ।। -५६

मक्कां समाययौ विष्णुवामपादसुशोभिताम् ।
तदानीमेव तत्रत्यो भूपालो रूमदेशप: ।। -५७

द्रष्टुमेनं शाहजादमाजगामादरान्वित: ।
एकाकिनं तमालोक्य शाहजातमहीपति: ।। -५८

कपटान्वितचित्तस्तु चित्रं चिन्तयदद्भुतम् (अचिन्तयत्) ।
साहसं धारयाम्यद्य रूमण्वद्भूमिपालकम् ।। -५९

धृते तस्मिंस्तु तद्राज्यं मम हस्तगतं भवेत् ।
इति सर्वतुरुष्कै: स वेष्टयामास तं द्रुतम् ।। -६०

ततो रात्रि: समभवत्सर्वसौख्यविवर्द्धिनी ।
तस्यां रात्रौ महाविष्णू रूमण्वन्तं महामतिम् ।। -६१

पालयन् कोपसंयुक्तो शाहजातमहीपतिम् ।
स्वप्ने संताडयामास बोधयन् सन्मतिं भृशम् ।। -६२

कथयामास तं क्षिप्रं मोचयस्व रुमाधिपम् ।
गच्छ त्वमस्मात्त्वरया देशात्स्वं विषयं स्वकै: ।। -६३

नो चेत्तवैव नाश:स्यादित्याज्ञामकरोद्धरि: ।
तत: प्रात: समुत्थाय द्वितीयदिवसे नृप: ।। -६४

शाहजातो मुमोचाशु रूमाभिधमहीपतिम् ।
तीर्थयात्रां विधायाशु यवनव्रतिभि: स्वयम् ।। -६५

स्वकीयनगरं यातु याति तस्मिन् महीपतौ ।
रूमराज्यस्य परितो ह्यष्टौ भूपा वसन्ति हि ।। -६६

ते के तु इति जिज्ञासा यदि तान् कथयाम्यहम् ।
इराण्येकस्तुराण्येको हबसी ह्युजबकस्तथा ।। -६७

रोहिलश्च फिरङ्गी च महाराष्ट्रभवावुभौ ।
एवमष्टौ नृपाः सन्ति तेषु यौ द्वौ मयोदितौ ॥ ६८

महाराष्ट्रसमुद्भूतौ तयोश्चैकस्तु भूपतिः ।
तस्याष्टौ बान्धवाः सन्ति तेषु यावन्तिमावुभौ ॥ -६९

श्रीमान् बाबामहीपालः श्रीमदेकमहीपतिः ।
इति नाम्नाऽतिविख्यातौ शाहज़ाद(त)महीपतिम् ॥ -७०

द्रष्टुमाजग्मतुर्मार्गे तेनापि बहुलादरात् ।
सम्मानितौ समीपस्थौ कृतौ द्वावपि बान्धवौ ॥ -७१

चतुरस्रं शुभं यानं वाजिनौ द्वौ मनोहरौ ।
प्रत्येकं तु बराहाणां सहस्रद्वितयं तथा ॥ -७२

किंचिद्भाग्यं प्रदायशु ताभ्यां साकं महीपतिः ।
शाहजादो(तो)ऽद्भुतं प्राप पुरं तन्नागसाह्वयम् ॥ -७३

तयोर्दृष्ट्वा तु महतीं सेवान्तामुभयोरपि ।
सन्तुष्टचित्तो भूपालःशाहजातस्तदा तयोः ॥ -७४

भाग्यं ददौ महाभागस्त्रिसहस्रस्य वाजिनाम् ।
प्रत्येकं वस्त्रसंभूषाशिरोभूषणकङ्कणम् ॥ -७५

एवं वहुतिथे काले गते युद्धे ह्युपस्थिते ।
उभाभ्यां सोदराभ्यां तु स्वामिकार्यं महत्कृतम् ॥ -७६

परेषां युधि वीराणां शतं कङ्कटशालिनाम् ।
शस्त्रैर्बहुविधैस्ताभ्यां घातितं वाजिनस्तथा ॥ -७७

कृता विक्षतगात्राश्च बहवश्च पदातयः ।
भिन्नहस्ताश्छिन्नगात्राश्छिन्नमस्तकपाणयः ॥ -७८

कृता उभाभ्यांसङ्ग्रामे रक्तप्रत्यग्रकर्दमे ।
शुण्डादण्डास्तु करिणां पतिताः पृथिवीतले ॥ -७९

संप्राप्तो विजयो युद्धे तच्छ्रुत्वा तु महीपतिः ।
संतोषं परमं चक्रे सततं युद्धवीरयोः ॥ -८०

भाग्यं ददौ तदा भूपो दशसाहस्रवाजिनाम् ।
अलङ्कारान् बहुविधान् शिरोरत्नं पृथक्पृथक् ॥ -८१

निष्काणि कण्ठसूत्राणि तुरङ्गमगजादिके ।
ततः समस्ता नगरे ह्याबालं सकला जनाः ॥ -८२

ऊचुः प्रतिगृहं वीरावेतावेव न चेतरौ (रान्) ।
शरद्राकानिशाचन्द्रज्योत्स्नेवातीव निर्मला ॥ -८३

दिगन्तव्यापिनी कीर्तिर्द्वयोः समभवत्तयोः ।
प्रत्यर्थिसैन्यसङ्घेषु बाबाज्येकोजिभूपयोः ॥ -८४

नाम्नोर्गृहीतयोस्ते च दिशो दश विदुद्रुवुः ।
एवं तयोर्निवसतोः पुरे कारणसंज्ञके ॥ -८५

शाहजातनृपालस्य सन्निधौ वत्सरत्रिकम् ।
जगाम ह ततो भूयः शाहजातमहीपतेः ॥ -८६

समाजगाम प्रत्यर्थिभूपो ह्यतिबलान्वितः ।
समुद्र इव गम्भीरः कर्षयन् वाहिनीं मुहुः ॥ -८७

चारा निवेदयामासुर्वृत्तान्तं रहसि स्थिताः ।
शाहजातमहीपालं नीतिशास्त्रविशारदम् ॥ -८८

तच्छ्रुत्वा वचनं तेषां भूपालः कोपसंयुतः ।
सेनामाज्ञापयच्छीघ्रं युद्धार्थं बलवत्तरम् ॥ -८९

तया साकमुभावेतौ भ्रातरौ बलशालिनौ ।
युद्धाय जग्मतुः शीघ्रं परसैन्यविमर्दनौ ॥ -९०

शस्त्रैर्बहुविधैस्तीक्ष्णैः खरैश्चापि च पट्टिशैः ।
शरैर्घोरैश्च कुन्तैश्च प्रासैश्चापि च भूरिशः ॥ -९१

श्रीमानेकोजिराजाऽसौ प्रस्तुते समराध्वरे ।
आनर्च शङ्करं भक्त्या मुखपद्मेन सादरम् ॥ -९२

द्वितीयोऽपि महाबाहुः श्रीमान् बाबाजिभूपतिः ।
शस्त्रातिकृत्तगात्रस्तु निपपात महीतले ॥ -९३

दिने गते समभवद्रात्रिश्चातिभयङ्करी ।
तस्यां देवी महाभागा सर्वदेवीगणैर्युता ॥ -९४

आनन्दनिर्भरमनाः सङ्ग्रामं द्रुष्टुमागता ।
तां दृष्ट्वा चन्द्रवदनां महिषासुरमर्द्दिनीम् ।
तुष्टाव परया भक्त्या ह्यानंदाश्रुपरिप्लुतः ॥ -९५

नाभिसम्भवसरोजसमुत्थ-
ब्रह्मसङ्कथितसन्नुतितुष्टा ।
पद्मनाभनयनद्वयजुष्टा
सा सुखं दिशतु मे गिरिशेष्टा ॥ -९६

संततान मधुकैटभमेदो
मांसमज्जनिकरैर्वसुधां या ।
सृष्टिपोषणगुणाधिकमाया
सा शिवं दिशतु मे शिवभार्या ॥ -९७

सैरिभासुरभयार्तसुरौघ-
प्रोक्तभीतिसमुत्थितशेषा ।
भाति या सकलदेवसमुत्था
सा सुखं दिशतु पर्वतसंस्था ॥ -९८

सिंहवाहनगता शिवकान्ता
दुष्टसैरिभशरीरविदारम् ।
कर्तुमादित शुभं निशितास्त्रं
सा शिवा दिशतु सौख्यमनन्तम् ॥ -९९

चण्डमुण्डदलिनी गिरिकन्या-
गात्रजा बहुगुणा शशिवर्णा ।
रक्तबीजवधयुक्तिसुपूर्णा
सा शिवा दिशतु सौख्यमनन्तम् ॥ -१००

शुम्भमुख्यदनुजप्रधानानि-
या चकार निशितैः शरसङ्घैः ।
र्षिसङ्घसुरसंस्तुतवेषा
सा शिवं दिशतु मे शशिभूषा ॥ -१०१

व्याप या तु सचराचरमेत-
त्तेजसा शशिनिभेन निकामम् ।
भासते स्म बिसतन्तुसमाना
सा ददातु मम सौख्यमनन्तम् ॥ -१०२

निर्ममे त्रिगुणतः सुरमुख्यान्
ब्रह्मविष्णुशशिभूषणदेवान् ।

या तु सृष्टिकरणादिषु दक्षान्
सा ददातु सुखमद्य भवानी ॥ -१०३

एवं स्तुता तदा देवी बाबाजीपृथिवीभुजा ।
सन्तुष्टा निजहस्तेन पस्पर्शाङ्गमनुत्तमम् ॥ -१०४

तदैवाङ्गं समभवन्नीरुजं क्षतवर्जितम् ।
बाबाजीपृथिवीपालः समुत्थाय ननाम ताम् ॥ -१०५

भवानी सुप्रसन्ना सा दत्वा बहुविधान् वरान् ।
तस्यैवोवास हृदये पद्मपत्रनिभेक्षणा ॥ -१०६

बाबोजिभूपः सदनं स्वकीय-
मागत्य सन्तोषयुगन्तरात्मा ।
श्रीशाहराजक्षितिपोऽथ भूरि
दानंददत्तत्र चिरं ह्युवास ॥ -१०७

इति श्रीप्रपञ्चामृतसारे महादेवरचिते राजरञ्जनपुराणे
वंशावलीवर्णने बाबाजीराजवर्णनं नाम
प्रथमोऽध्यायः ॥

எமது வெளியீடுகள்

		ரூ.	காசு
1	அருணாசலேசர் மீது வண்ணமும், தாது வருட கரிப்புக் கும்மியும் — என். சீனிவாசன் ...	17	00
2	அதிரியர் அம்மானை — பொ. சாம்டேனியல் ...	16	00
3	சித்ர புத்ர அம்மானை — கி. கோதண்டபாணி ...	26	00
4	சீவக சிந்தாமணி அம்மானை — வீ. சொக்கலிங்கம் ...	19	00
5	குசலவன் கதை — திருமதி ச. திலகம் ...	15	00
6	கஞ்சனம்மானை — கி. கோதண்டபாணி ...	35	00
7	குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழ் — டி. எஸ். கங்காதரன் ...	23	00
8	குடந்தை அந்தாதி — இராமலிங்கம் பிள்ளை ...	10	00
9	காமாட்சி தவசு — திருமதி ச. திலகம் ...	12	00
10	மார்க்கண்டேயன் அம்மானை — பா. சீனிவாசன் ...	40	00
11	மாலைத் தொகுப்பு — வ. வேணுகோபாலன் ...	18	00
12	நாராயண சதகம் — கி. கோதண்டபாணி ...	8	00
13	நளச்சக்ரவர்த்தி கதை — ச. அரங்கராசன் ...	20	00
14	பலஜாதிகம் விகடம் — சி. கோ. தெய்வநாயகம் ...	28	00
15	பரசமய கோளரியார் பிள்ளைத் தமிழ் — வீ. சொக்கலிங்கம் ...	14	00
16	பார்சுவநாதர் அம்மானை — ,, ...	5	00
17	திரௌபதி அம்மானை — ,, ...	15	00
18	புல்லையந்தாதி — கி. கோதண்டபாணி ...	7	00
19	பிரபோத சந்திரோதயம் — வ. வேணுகோபாலன் ...	85	00
20	இராமர் அம்மானை — அ. மா. பரிமணம் ...	18	00
21	வீரய்யன் அம்மானை — ,, ...	10	00
22	இராமய்யன் அம்மானை — சி. எம். இராமச்சந்திர செட்டியார் ...	15	00
23	சிவயோகநாயகி பிள்ளைத் தமிழ் — முத்துரத்ன முதலியார் ...	18	00
24	வண்ணத்திரட்டு — டி. வி. கோபாலய்யர் ...	15	00
25	வடிவேல் சதகம் — வீ. சொக்கலிங்கம் ...	15	00

Form IV

(See Rule 8)

1.	Place of Publication :	Thanjavur
2.	Periodicity of its Publication :	Four issues a year
3.	Printer's Name :	T. M. S. S. M. Library Society Press Thanjavur.
	Nationality :	Indian
	Address :	T. M S. S. M. Library Society Press, Thanjavur - 613 009
4.	Publisher's Name :	T. M. S. S. M. Library Society, Thanjavur.
	Nationality :	Indian
	Address :	Thanjavur Maharaja Serfoji's Sarasvati Mahal Library Society. Thanjavur.
5.	Editor's Name :	M. Sadasivam
	Nationality :	Indian
	Address :	M. Sadasivam Director. Sarasvati Mahal Library Society. Thanjavur.
6.	Name and Addresses of Individual who owns the newspaper and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital	T. M. S. S. M. Library Society. Thanjavur.

I, M. SADASIVAM hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

M. SADASIVAM,
DIRECTOR.
(Signature of Publisher)

Date : 23—9—1990